

Glasnik

Srijedom

Online dvotjednik za javna pitanja

Izlazi svake druge srijede

Zagreb, 8. travnja 2009.

Izvanredna naklada

*urednica: Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
grafički urednik: Hrvoje Mirković, news informatičar*

Diana Majhen

5

Naklada:
27.000 primjeraka

Tražeci istinu

prvi dio

Nad Hrvatskom duga sjajna

A.D. 1990

Mile Prpa

Nad Hrvatskom duga sjajna
odagnala mrak i tmine!
Probudila se Lijepa naša
iz duge more, zle sudbine!

Davala nam mira, hljeba.
Bivala nam nova nada.
Vodile te zvijezde neba.
Pratila te duga sreća.

Duge more, zle sudbine!

Duga sreća - mir naroda svijeta!

Budila te zora zlatna,
cjelovima Višnji Bog.
Budila te rajska Djeva,
u pohodu doma tvog!

Živjela nam tisuć' ljeta!

Misleći na deseti travnja i na Dianu Majhen

Ustrajni hrvatski pravaš i pjesnik **August Harambašić** zapisao je u svojoj pjesmi: „*Robovat nije sudba ljudskog duha, već radit, stvarat, krčit sreći put! Ne brinuti se za komadić kruha dok cieli narod bije očaj ljut!*“ Ove njegove rieči, koje bez imalo prepravljanja mogu poslužiti kao putokaz svakom svjestnom Hrvat u hrvatskom nacionalistu, odražavaju svu dubinu i složenost sadašnjeg hrvatskog problema.

Jer, upravo je ta samodostatnost, nebriga za narodne interese, materializam i vječna glupost uzrok sadašnje hrvatske situacije.

Želeći sebi i svojoj obitelji priskrbiti pristojan život, a možda i nešto više (što je kroz povijest, a i danas, osobito teško u ovoj gospodarski zaostaloj sredini jugoistočne Europe) mnogi Hrvati pribjegavaju nečastnim radnjama od kojih bi nacionalna izdaja bila najteži, a neriedko i najplaćeniji primjer. Hrvatska povijest prepuna je takvih izdajica koji su bez imalo obzira tuđincima izdavali i prepuštali hrvatski narod na milost i nemilost. Naš Stari, kako je tadašnja rodoljubna mladež voljela nazivati dr. Antu Starčevića, običavao je takve izrode nazivati slavoserbima, dvojakim izrazom koji označava „*slugu na kvadrat*“ (riječ dolazi od latinskog *sclavos*-sluga, rob, kmet i *servus*-rob, sluga), odnosno čovjeka koji se za „*sitne pare*“ prodaje tuđinu, postaje njegovim robom i pomoćnikom u zatiranju Hrvatske.

U ovom, meni najdražem mjesecu travnju, mjesecu buđenja, stvaranja i uzpostava, moramo se prisjetiti onih hrvatskih državotvornih boraca koji nisu nikada pokleknuli pred izkušenjima osobne sigurnosti i dobrobiti, a hrvatsku državnu ideju čuvali su više i od svog života, pa za Nju i živote dali. Sjetimo se **Prosinčkih žrtava** koji samo četiri dana po nastanku mrzke Jugoslavije 1918. predosjetiše srbsku varku i osjetiše poriv za bunom ali taj mladi naraštaj hrvatskih domobranaca biva istim danom u krvi ugušen. Sjetimo se **Lipanjskih žrtava** iz 1928., naših ne baš državotvornih, ali ipak hrvatskih političara, koji su svoj glas za Hrvatsku u beogradskoj Narodnoj Skupštini platili životom. Sjetimo se **Sibinjčkih i Senjskih**, a i svih ostalih znanih i neznanih žrtava koje su poginule samo zbog svog Hrvatske.

Sjetimo se nadljudskih napora koje je jedan mladi hrvatski naraštaj dao u obranu svoje **Nezavisne Države Hrvatske** 1941.-1945. i svih koji su u toj obrani pali, a nikada ne zaboravimo ni one koji su svoj život izgubili kao **žrtve demokratsko-komunističkog zločina na Bleiburžkom polju** i križnim putovima. Nemojmo zaboraviti ni one tisuće zatočene po jugokomunističkom režimu u tamnice, kao što je i čitav narod bio zatočen u jednu veliku „*tamnicu naroda*“ - Jugoslaviju. Sjetimo se svih njih, ali i našeg „*držanstva*“ prema Hrvatskoj Domovini i Hrvatskom Narodu. Slobodu, koju nam stoljećima predci braniše i krvlju zemlju našu natopiše, nastavimo stvarati i krčiti joj put kako naš „*ponajljepši san*“ ne bi ostao samo san.

U osvit otkrića novih masovnih grobišta Hrvata i podpune nezainteresiranosti vlasti Republike Hrvatske za narod koji ju napućuje moramo se zapitati - jesu li ti mrtvi, koji su stradali zbog svoje ustrajnosti i hrabrosti u obrani i vjeri u Nezavisnu Državu Hrvatsku, zavriedili ovakvu nezainteresiranost od strane hrvatskog naroda?

Jesu li Šufflay, Pilar, Krišković, Lukas, Bzik, Bogdan, Buć, i stotine drugih čija je pripadnost hrvatskoj intelektualnoj eliti državotvornog uvjerenja bila dovoljan razlog da ih mrak komunističkog antiintelektualizma pomete s hrvatske pozornice, zaslužili da ih ni danas nitko od Hrvata ne zamieti. Teško je ne zamietiti svu veličajnost doprinosa Vinka Kriškovića hrvatskoj pravnoj znanosti i izvrsnost njegovih političko-ideoloških razčlambi Europe 1930-ih godina. Isto tako, gotovo je nevjerojatno ne uočiti zasluge dr. Stjepana Buća za proučavanje etnogeneze hrvatskog naroda kao i njegov doprinos hrvatskoj političkoj misli. Pa ipak, hrvatskom narodu, koji u ova „*moderna vremena*“ postade i ostade zaluden, oprostite na izrazu, demokratsko-liberalnim sranjima, sve je moguće - pa i zaboraviti svoje velikane i borce.

Tko danas zna za Ivana Matičevića, hrvatskog političkog emigranta koji je svoj mladi život ostavio za Hrvatsku na vrletima Velebita stradavši od ruke jugoslavenskih milicajaca? Zna li netko danas za tog vrlog hrvatskog rodoljuba koji je revolucionarnim putem pošao srušiti Jugoslaviju, ali svoj idealizam

skupo platio? Recimo samo da je teško to očekivati od priprostog hrvatskog čovjeka kojem razne *farme, big brotheri i red carpeti* predstavljaju izniman televizijski program, a Gola istina krajnje dobro književno ostvarenje. *Non omnis moriar* - govorili su stari Rimljani, ali ovo nažalost ne vrijedi i za hrvatski narod koji odumire i u demografskom i moralnom smislu. Sjetimo se onda onih svijetlih trenutaka hrvatske prošlosti i neka nam oni osvietle i buduće staze kako bismo našli put iz ovog mraka judeodemokracije - sjetimo se 10. travnja.

Trpimir Gudar

Ne ljutite se, ali ponovit ću - s razlogom - prelijepo smisljeno pitanje Trpimira Gudara:

Jesu li Šufflay, Pilar, Krišković, Lukas, Bzik, Bogdan, Buć, i stotine drugih čija je pripadnost hrvatskoj intelektualnoj eliti državotvornog uvjerenja bila dovoljan razlog da ih mrak komunističkog antiintelektualizma pomete s hrvatske pozornice, zaslužili da ih ni danas nitko od Hrvata ne zamijeti?

Najprije muče i ubijaju tijela. Onda žele uzeti i duše njihove ili barem zapriječiti pristup k njima. Zaboravom.

Nije bilo riječi, pa onda nije bilo ni čovjeka. Laž, pa zaborav. Tako ostaju samo zlotvori i njihovo zlo. Nema tko razotkriti zaboravljene, jer niti njihova traga više nema. Izbrisan je zauvijek.

Tako misle, tako rade, tako idu k svome podlom cilju.

Zaboravljaju, međutim, na ljudsku upornost i na sve one koji se ne daju baš tako lako obrisati, koji se opiru svome nestanku, iščeznuću svojih dragih. Onih koji su dosljedno promicali dobro, nezaustavljivo i neprekidno težeći Božjem svjetlu. Nastoje tako osvijetliti sve one koje je Zlo, ma i na tren, prekrilo svojom prašinom zaborava i uništenja.

Diana Majhen i njeno djelo, dijelom ovdje posloženo, takve su naravi. Zato ih i treba čuvati i sačuvati.

Ima tomu odveć valjanih razloga. Ponajprije u kvaliteti smišljenog, doživljenog i učinjenog, rođenog i donesenog na svijet, ostavljenog „onima koji dolaze iza nas“, ali isto tako i u životnim okolnostima iz kojih je sve to priskrbljeno svijetu.

Rođena je Diana Majhen 4. prosinca 1956. da bi već 1967. - s 11 godina - ostala bez oca. UDBA nije imala milosti za osjećaje i budućnost krahke djevojčice iz Novog Sada. Zapravo, napolila ju je jasno prema Zapadu. Ne, ne, kao pripremu za etničko čišćenje, Bože sačuvaj, nego kao pomoć pri vraćanju u krilo istovrsnih. Najprije Slavonija, a onda konačno Zagreb, 1978. Upravo u trenutku kad ostaje i bez majke. Na pragu života, u doslovnom smislu riječi.

Zato, uvijek ima toplo srce za svakoga u nevolji. Čak i za one koji nisu ljudskog roda. Voli životinje, kojih joj je „puna kuća“. Pomaže im kako god i kad god to može.

Iznad svega ipak voli Hrvate.

Reći će:

„Zanima me, prije svega, istina, da s tom istinom ne budu upoznati samo malobrojni, nego cijeli hrvatski narod. Kakva god bila, istina je najbolje što postoji.“

Pa zavapiti:

„Želim da Hrvati jednom budu složni, jedinstveni. To će biti kada bude i istine, kada nas više ne bude razdvajalo more laži i skrivanja, kada ne budemo imali slobodne ubojice na jednoj, i one koji oplakuju svoje mrtve na drugoj strani.“

I dodati:

„Također, da se hrvatski branitelji prestanu zatvarati, da im se pretahe suditi, da se pretahe s njima ponašati kao da su građani drugog reda. jer, oni su svojom krvlju stvorili ovu državu, samo oni, nikakvi političari.“

Tko je za Hrvatske ne može ne biti i za Thompsona:

„Glazbu volim, neovisno o vrsti, samo da je dobra. ali iznad svega, Thompson. Nema dana u mojoj kući da se ne sluša Thompson.“

Piše i voli.

Naprijed Diana!

T. D. Gudar

Diana Majhen

v / / / / /
Trazeci istinu

HRVATSKA KNJIŽARA

www.knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjigu

JEZIČNI PURIZAM U NDH

Cijena 45,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Michael Prawdin: DŽINGIS-KAN,

str. 250, 1941. godina

45,00 kuna

Milan Begović: PUSTE ŽELJE,

str. 228, 1942. godine

40,00 kuna

Olav Duun: USPOMENA,

str. 160, 1943. godina

35,00 kuna

Kazimierz Waliszewski: PETAR VELIKI I-III,

str. I-II-III = 632, 1944.

100,00 kuna

M. Delly: DVA SRDCA,

str. 176, 1945. godina

40,00 kuna

Za dom spremni

Trebate li nas još?

Stožerni intendant Sanader i njegova milicija
Kolektivna shizofrenia i halucinacija koja se u posljednjih nekoliko mjeseci osula po hrvatskim medijima i hrvatskoj javnosti konačno je pokazala i svoje izvorište, te nam razjasnila kako to da se mediji tjednima i mjesecima bave pozdravom Za Dom spremni! Danas je Sanader izravno osudio isti, te je pozvao represivni aparat i cijelo društvo da reagiraju. Kad se na reagiranje poziva represivni aparat, znamo što nas čeka. Kad premijer poziva represivni aparat da reagira na nešto što uopće nije podložno represivnom aparatu, onda također znamo što nas čeka. Čeka nas ono što nas je čekalo od 1945. do danas.

„Za Dom spremni“ je pozdrav hrvatskih branitelja - dragovoljaca iz Domovinskog rata. Natpis „Za Dom spremni“ nalazi se na oznaci postrojbi HOS-a. Tu oznaku su na ramenu nosili branitelji Vukovara, Vinkovaca, Osijeka, Dubrovnika, Gospića, Mostara i velikog broja drugih hrvatskih gradova i sela. I sad bi Sanader na njih slao represivni aparat?

Što će Sanader napraviti? Poslati svoju novu Karamarko/Faber miliciju i zatvoriti spomen-sobe branitelja u cijeloj Hrvatskoj, u kojima je istaknuta oznaka HOS-a, između cijelog niza oznaka drugih postrojbi koje su branile Hrvatsku?

Hoće li Sanader svoju miliciju slati i na veterane HOS-a koji se povremeno okupljaju na godišnjicama i komemoracijama?

Da premijer Sanader ne zna što danas u Hrvatskoj znači «Za Dom spremni», ne čudi. Pa on rata nije ni vidio, čučao je u nekom podrumu i glumio kazališnog intendant. Jako teško da je u podrumu splitskog HNK vidio nekog s oznakom HOS-a. HOS-ovci su se ipak «skrivali» po rovovima, blatu i prvim crtama bojišnica, nisu se junačili u kazališnom podrumu. Intendant - bilo je to vrlo odgovorno mjesto u ratu, kao idealno za tipa od 40 godina i 100 kilograma. Pa neće valjda takav nositi minobacač ili puzati po rovovima. No, mogao bi o tome bar pitati svoju zamjenicu Jadranku Kosor, nadležnu za pitanja branitelja.

Postrojbe HOS-a su bile redovite vojne postrojbe Oružanih snaga Republike Hrvatske. To znaju svi koji su bili na prvim linijama, ili su imali nekog svog na prvim linijama. Danas je ta činjenica i formalizirana, i to između ostalog i od Vlade druga Sanadera. O tome nam danas govori cijeli niz zakona i propisa Republike Hrvatske. Izdvojimo samo neke:

1. **Zakon o pravima hrvatskih branitelja iz domovinskog rata i članova njihovih obitelji (2004.)**, Članak 2., Stavak 1.: *„Hrvatski branitelj iz Domovinskog rata je osoba koja je kao dragovoljac i pripadnik Oružanih snaga Republike Hrvatske (ZNG, Hrvatske vojske, Ministarstva obrane, Policije, Ministarstva unutarnjih poslova, Hrvatskih obrambenih snaga (HOS-a) te pripadnik naoružanih odreda Narodne zaštite koji je u njima proveo najmanje 5 mjeseci do 24. prosinca 1991. godine)...“*

2. **Pravilnik jedinstvenom registru hrvatskih branitelja iz domovinskog rata (2005.)**, Članak 3., Stavak 3.: *„U posebni se dio unose podaci o ratnom putu hrvatskog branitelja iz Domovinskog rata i to: naziv postrojbe koja je izdala potvrdu o sudjelovanju u Domovinskom ratu, vrijeme trajanja sudjelovanja u Domovinskom ratu, dužnosti koje je obnašao u postrojbi, status dragovoljca - kao pripadnik Hrvatske vojske,*

djelatnog i pričuvnog sastava Ministarstva unutarnjih poslova, naoružanih dragovoljačkih odreda Narodne zaštite ili Hrvatskih obrambenih snaga (HOS), odličja..."

Status ratnika HOS-a automatski znači status hrvatskog branitelja. Pa zar su hrvatski branitelji ustaše? Zar su oznake pod kojima su ratovali, branili Hrvatsku i ginuli, protuzakonite i protustavne? Koliko je meni poznato, ne postoji neka posebna oznaka kazališnog intendant, kao što ne postoji, na žalost, neka posebna oznaka za one koji su podrmarili dok su drugi ginuli za Domovinu. Kada bi postojala, naš bi drug premijer bio okičen poput božićnog drvca.

Treba li još?

Postoji cijeli niz udruga i saveza udruga veterana HOS-a službeno registriranih u Republici Hrvatskoj, čija oznaka u sebi sadrži izraz „Za dom spremni“. kao što su UDHOS, SUDHOS, DDHOS-91...u statutu UDHOS-a, primjerice, navodi se kako izgleda pečat Udruge: *«Udruga posjeduje peč at. Peč at Udruge okruglog je oblika, promjera 40mm. Uz vanjski obod trostrukog pletera je ispisan puni naziv te adresa sjedišta Udruge, a u sredini stilizirani grb republike Hrvatske. Iznad stiliziranog Hrvatskog grba upisano je velikim slovima HOS, a ispod stiliziranog Hrvat-skog grba upisano je manjim velikim slovima od gornjeg upisano HOS za 50% manji ispis i glasi ZA DOM SPREMNI. Oko grba je stilizirani pleter.»*

Statut udruge je pozitivnim rješenjem odobrio i Gradski ured za opću upravu Grada Zagreba. Da i oni nisu ustaše na koje će se ići represivnim aparatom?

Što će napraviti Sanader i njegov represivni aparat? Hoće li zabraniti Udrugu, hoće li pohapsiti sve članove udruge veterana ili samo vodstvo Udruge? Hoće li im drug Sanader narediti da promijene oznake svoje Udruge? Možda da napišu «Smrt fašizmu, sloboda narodu», ili «Za kralja i otadžbinu?» Kako će izgledati represija druga Sanadera?

Kako će se vršiti represija nad nečim što nije u suprotnosti sa zakonom?

Kako se može od nekuda protjerati nešto što nije protuzakonito?

Kako u današnjoj Hrvatskoj staviti izvan zakona oznake vojnih postrojbi iz Domovinskog rata? Ili oznake veteranskih udruga?

Nemojmo se zavaravati da je Sanader glup i naivan i da ne poznaje zakone koje je donijela upravo njegova parlamentarna većina. Nije ni glup ni naivan. On ciljano raspiruje bolesnu histeriju i kolektivnu agresiju protiv hrvatskih branitelja i Domovinskog rata. Pa taj čovjek je godinama partner Voji Stanimiroviću, dužnosniku četničke paradržave «krajine». Sanader je pohapsio i poi-zručivao koliko je god mogao Hrvata. Sanader vrlo dobro zna da izraz «Za Dom spremni» nije protuzakonit, i da pravna država isti ne može kazneno procesuirati, dok ne promijeni cijeli niz zakona. Ne može pravna država, ali ona policijska i ideološka može. Isto kao što drug Kajin može za bilo što na ovom svijetu reći da je ustaško (a za takve smo svi mi ustaše, kao što su to bili stradali na Bleiburgu, Križnim putovima, Ovčari ili Škabrnji...) i zabraniti to isto, bez zakona, bez sudova i bez presuda, tako to isto može napraviti i Sanader. Jer današnja Hrvatska nije država koja se temelji na slovu zakona, nego na političkoj volji pojedinaca.

U Hrvatskoj još nitko nije kazneno odgovarao zbog korištenja izraza Za dom spremni. Jako teško da će se itko iz tog famoznog represivnog aparata usuditi podnijeti prijavu za korištenje tog izraza, jer nema tog suda u Hrvatskoj koji

bi mogao opaliti kaznu za korištenje izraza Za dom spremni, koji nije protuzakonit. To bi bilo jednako situaciji da sud nekog osudi jer je veličao ustaštvo korištenjem kuna kao platežnog sredstva.

No, to drugovima ni ne treba. Dovoljna je hajka i histerija, nakon kojih slijedi paradržavna represija i zabrane koncerata ili navijanja, po nekim sasvim desetim zakonima i propisima. Sjetimo se Vile Velebita...

Potpuno je nevažno jesu li ustaše koristile taj izraz. Izraz Za Dom spremni je u najmanju ruku rehabilitiran u Domovinskom ratu, i kao takav danas više nije upitan, osim za one koji su u tom Domovinskom ratu izgubili. A to su svi oni koji su ostali bez premile i predrage Jugoslavije, bez svog Saveza komunista, bez apsolutne moći svoje UDB-e....

Proglašavanje izraza Za Dom spremni ustaškim je nazivanje Domovinskog rata ustaškim, a današnju Hrvatsku ustaškom državom. To je odlika

četnika, tzv. «antifašista», a očito i premijera hrvatske Vlade. Ne nužno tim redosljedom.

Zamislimo slijedeću situaciju: u Vukovaru se na jednoj strani okupe veterani bitke za Vukovar, ljudi s oznakama HOS-a, HV, MUP-a, a na drugoj strani četnici sa kokardama i petokrakama... Dođe hrvatska represivna milicija, pohapsi HOS-ovce zbog širenja fašizma i mržnje. Ostale ne dira. Dobro jutro, Hrvatska.

Zazivanje represivnog aparata i sprječavanje isticanja obilježja i motiva iz Domovinskog rata je, nakon dugogodišnjeg ponižavanja hrvatskih branitelja, prvi neskriveni institucionalni napad na Domovinski rat i prvi institucionalni pokušaj potpune kriminalizacije Domovinskog rata. Sanader se očito osjeća dovoljno snažnim konačno otkriti sve karte i svoje pravo, protuhrvatsko lice.

P.S. Umalo zaboravih: Za Dom spremni! U iščekivanju da po mene dođe Sanaderova represivna milicija

“Ovo je Srbija”

I tako je obilježena još jedna proslava Oluje.

Vlada je sa Srbima slavila u Kninu, Hrvati u Čakovlavama.

Sada Vlada može odahnuti i prihvatiti se svog najmilijeg posla: Progona Hrvata.

Danima smo bili svjedoci medijskog linča Škabrnjana radi par razbijenih prozora u kućama srpskih povratnika u Biljanima.

Rijetki su mediji objavili da se radi o čovjeku ispred čije je kuće svirala harmonika i slavilo se, dok su Srbi ubijali.

To nije bitno za našu vladu. Bitno je jedino da su Hrvati napali srpske povratnike, pa će vjerojatno Mesić i Sanader pri idućem susretu sa Koštunicom i Tadićem ostati uskraćeni za koji poljubac. Ili će dobiti po guzi. Malo od Srba, malo od EU.

A za mišljenje naroda ionako ni jednog ni drugog nije briga.

Nisu se oglasili niti jednom jedinom riječju kada su na sam dan proslave Oluje osvanuli četnički grafiti „Ovo je Srbija“ , „SAO Krajina“ i još dosta toga u tom stilu po crkvi, pošti, trafostanici, spomeniku pok. Predsjednika Tuđmana i dr.

I to u toj istoj Škabrnji, Zemuniku, Sukošanu.

O tome više nitko ni ne piše.

Nikome ne pada na pamet da zahtijeva da se pronađu i privedu oni koji su to uradili.

Mesić, koji je brzinom munje odjurio u Biljane i samo što se nije rasplakao radi srpskih prozora, ne smatra ovo niti vrijednim komentara.

I dok se za Škabrnjane traži zatvorska kazna u trajanju od godinu dana i šest mjeseci, pisci četničkih grafita i dalje mogu mirno šetati Hrvatskom bez straha.

U čemu je, doista, razlika?

Materijalna šteta je počinjena u oba slučaja.

Ukoliko se u slučaju srpskih prozora poziva na zločin iz mržnje, da li su ovi četnički grafiti napravljeni iz ljubavi prema Hrvatskoj? Ili su nam htjeli na „prigodan“ način čestitati Oluju, sve u Sanaderovom i Mesićevom duhu pomirenja i suživota?

Imamo li mi Hrvati u Hrvatskoj više uopće ikakva prava, ili ta takozvana pravna država funkcionira

Glavaš - čovjek koji je štitio ljudska prava Hrvata

Evo nam se cijela politička "elita" digla na noge radi kandidature Branimira Glavaša za člana Odbora za ljudska prava i prava nacionalnih manjina.

Izgleda da tako dugo gledaju što i kako u svoju korist promijeniti u hrvatskom Ustavu, da su zaboravili jednu od najbitnijih stvari:

Svatko je nevin tko dugo dok mu se ne dokaže krivica.

Ili je tako bar u ostalim državama na svijetu, što doista ne mora nužno značiti da je tako i u Hrvatskoj.

Postupak koji se vodi protiv Branimira Glavaša još uvijek nije rezultirao njegovom osudom, iako se učinilo što god se moglo da ga se osudi i prije suđenja.

Uzmimo najsvježiji primjer, tjednik Feral. Medijski linč koji isti provodi nad Glavašem uzima

samo kada se trebaju naši branitelji uhapsiti, osuditi ili isporučiti u Haag? Kada se hrvatski novinari isporučuju Haagu zato što su pisali istinu. Kada se progone ljudi koji su razbili srpske prozore, a ne traže oni koji su nam uništili fasade svojim četničkim znakovima?

Jesu li možda, opet u duhu pomirenja i oprosta, u Hrvatsku dobrodošli i četnički grafiti?

Mi Hrvati nismo postali čak ni manjina u vlastitoj državi.

Mi smo obespravljena nacija, ljudi drugog reda.

Stvorili smo državu ne za sebe, nego za vladajuću kastu i za Srbe.

Po tome, nismo ju morali ni stvarati.

Jer, sve to smo imali i u Jugoslaviji.

Prosrpski orijentiranu vladu i zatvor za Hrvate.

se pod normalno, nitko još nije našao za shodno da začepi te provale mržnje prema svemu što je hrvatsko.

Zanima me, u kojoj bi se to iole civiliziranoj zemlji dopustio ovakav medijski pritisak koji Feral vrši nad Glavašem, i to za vrijeme trajanja sudskog postupka?

I još k tome taj isti Feral kuka na sve strane i tužaka koga god stigne, da ne bi morao isplatiti odštetu za klevetu.

Gdje su te silne nevladine udruge, gdje je taj famozni HHO i slične institucije, koje vode brigu o ljudskim pravima, ali čini se samo u slučajevima ako ti ljudi nisu Hrvati.

Feral je učinio sve što je mogao kako bi javnost Glavaša osudila unaprijed, prije bilo kakvog suđenja i iznošenja bilo kakvih dokaza.

I - nikome ništa.

Dakle, našim uglednicima smeta što se optuženik za ratne zločine kandidirao za ovu funkciju, iako se ishod suđenja još uvijek ne zna.

Ali im nimalo ne smeta što im u Vladi sjedi čovjek koji je na dan pada Vukovara izjavio kako je

palo posljednje ustaško uporište, niti ih smetaju bivši funkcioneri tzv. Republike srpske krajine u toj istoj Vladi.

Zanimljiva dvostruka mjerila, gdje se u jednom trenu govori o poštenju i moralu, a u drugom se ne zna niti značenje tih riječi.

Pa, ako ćemo o ljudskim pravima, nisu HHO, Feral, Stanimirović i Gajica vodili računa o ljudskim pravima svih onih Hrvata koji su pobijeni u Domovinskom ratu.

O ljudskim pravima Hrvata, o osnovnom ljudskom pravu na preživljavanje vodio je računa taj isti Branimir Glavaš.

I hvala mu na tome.

Hrvatska, ali samo na papiru

Jeste li se ikada upitali kako to da se u našoj Domovini ništa nije promijenilo nakon Domovinskog rata? Jeste li pokušali iznaći neko logično objašnjenje za to?

Kažemo, imamo Hrvatsku. I doista, imamo ju. Na papiru.

Je li vama današnja Hrvatska imalo nalik na onu koju smo sanjali, za koju smo se borili i bili spremni umrijeti?

Meni osobno nije.

Pa kako se moglo dogoditi da se prvi put u povijesti ratovanja u cijelom svijetu sudi jednoj pobjedničkoj vojsci?

Da se takoreći preko noći promijene vrijednosti koje su nam bile svete, da nas se ugura u zagrljaj i suradnju s onima koji su po našoj zemlji ubijali i palili? I da se još k tome mi zalažemo za te iste "dobre" susjede da što prije uđu u EU, da ne spominjem zajednički ulazak s njima u CEFTA-u, kao ni mnogobrojna lizanja počevši od povrata imetka dok nama nije isplaćena ratna

odšteta, dok nam je zemlja puna mina koje su nam posijali, dok još ne znamo gdje su svi naši mrtvi, pa nadalje?

Volja naroda? Sumnjam.

Da je to od početka bila volja naroda, Domovinskog rata ne bi ni bilo. Tko bi odlučio riskirati život boreći se protiv onih sa kojima bi se par godina kasnije trebao ljubiti? Nitko.

Pa što se onda dogodilo?

Pogledajmo malo zbivanja u svijetu prije Domovinskog rata.

Komunizam je kao oblik vladavine bila već odavno ispucana, propala ideja i jasno joj se nazirao kraj. Što bi istovremeno značilo i kraj onih koji su mu služili. Konkretno, u našoj zemlji, kraj UDBA-e, KOS-a, kraj nedodirljivosti partizanskih zločinaca, kraj mnogih karijera koje su sagrađene na kostima hrvatskog naroda.

Što se moglo učiniti, a da se ne izgubi vlast i sva zaštita koju ona osigurava?

Prilika se ukazala baš samim Domovinskim ratom. U kojem eto, pobjeđujemo, ali što se događa nakon toga?

Do tada neviđenom brzinom civili preuzimaju vlast od vojske. Pada dogovor s Haagom, počinje se govoriti o ratnim zločinima počinjenim s obje strane. Na sve se načine nastoji izjednačiti žrtvu i agresora, sve u cilju što brže pomirbe.

I sve se vraća na staro.

Sve, osim samog naziva državnog uređenja, jer, kao, komunizma više nema u slobodnoj Hrvatskoj.

Pa ako je tako, kako to da su onda na vlasti ostali baš ti isti, komunisti?

Hrvati su u većini, kao narod, bili godinama ugnjetavani i proganjani od vladajuće klase komunistata, prvenstveno od Srba, ali i od domaćih izdajnika kojima je partija bila sve.

Zar bi hrvatski narod, svojom voljom, takve odlučio zadržati na vlasti?

Od samoga rata pa do dana današnjega nije se učinilo apsolutno ništa da bi se oni, koji su nas ubijali i zatvarali tolike godine, privedu pravdi ili bar maknu sa vodećih i odgovornih mjesta u vladi i zemlji općenito.

Kao da oni i njihova politika nisu bili jedan od razloga zašto smo se digli u taj Domovinski rat, koji je u početku izgledao čisto suicidno, kada se uzme u obzir omjer snaga.

Počevši od predsjednika Tuđmana, preko Račana, Mesića, pa i današnjeg velikog vođe Sanadera, nitko prstom nije mrdnuo da nas riješi tih zločinaca kako nam i dalje ne bi mogli krojiti sudbinu.

Pa tako mi danas imamo većinu ex komunističkih dužnosnika i članova partije koji i dalje odlučuju

o sudbini hrvatskog naroda.

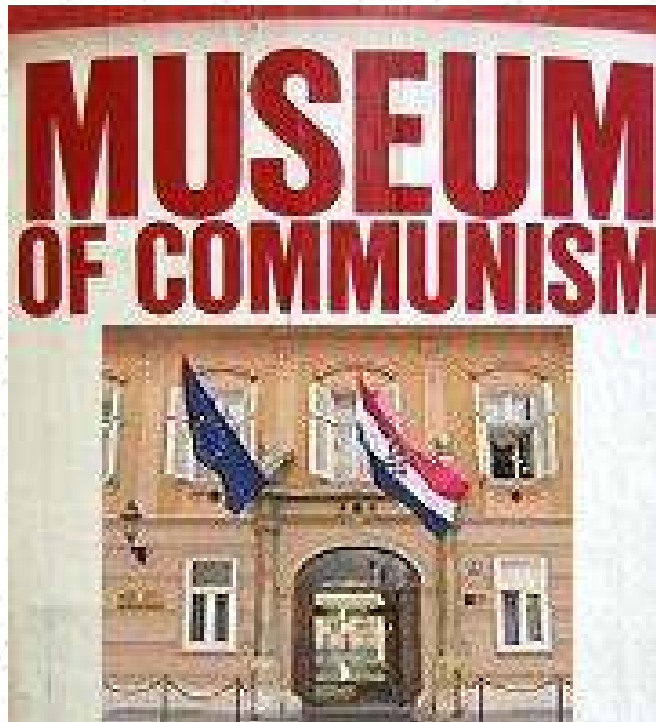
Znači, poredak u zemlji ostao je isti, obzirom da su isti i čelni ljudi.

To je sve savršeno logično ako uzmemo za pretpostavku da se nikada u stvari ništa i nije trebalo promijeniti.

Izuzev toga da komunisti promijene nazive svoje stranke, te od komunističke partije dobijemo raznorazne SDP -e, HNS -e, HDZ -e i slično. Koji isto osjećaju i rade kao i prije toliko godina, ali se, eto, drugačije zovu.

I to savršeno objašnjava zatvaranja hrvatskih branitelja, jer, kome su oni uopće ikada bili potrebni, izuzev da im posluže da ostanu na vlasti ali u drugom obliku?

Je li moguće da je cijeli hrvatski narod, a naročito hrvatski branitelji, izmanipuliran i zaveden?

Komunisti onda, komunisti sada, komunisti zauvijek.

A hrvatski branitelji?

Oni su poslužili svrsi. I zato se danas osuđuju i zatvaraju, progone na sve moguće načine i pušta ih se da se ubijaju, umjesto da ih slavimo kao heroje što zaslužuju.

Oni su podsjetnik narodu da je rata ipak bilo, ali eto, promijenilo se nije ništa, pa žrtve toga rata treba što prije zaboraviti, kako ne bi bilo previše neugodnih pitanja.

Jer, konačni je cilj opći oprost i zaborav, te zajednička svijetla budućnost sa susjedima, sve u ime bratstva i jedinstva, i sve pod pokroviteljstvom onih kojima je rat poslužio zato da zadrže svoje pozicije u novom, nadolazećem društvenom poretku.

Domoljublje po Sanaderu

Nedavno je Sanader, gostujući na tribini Peresova centra za mir u Izraelu, našao za shodno da nam objasni što je to domoljublje. Staro domoljublje, ono za koje su se ljudi borili i umirali, više nije na cijeni. Prema Sanaderu, u Hrvatskoj imamo novo domoljublje, koje se mjeri razinom poštivanja Ustava i vladavine prava, a taj novi patriotizam uključuje sve građane, isključuje svaku diskriminaciju i rasizam, te se zasniva na poštovanju ljudskog dostojanstva, poštovanju prava manjina i iskrenoj suradnji sa susjedima.

Dakle, netko tko ne poštuje ustavne odredbe i vladavinu prava, nije domoljub? Znači, mi koji ne poštujemo navod iz preambule Ustava da su temelji državne suverenosti uspostavljeni u odlukama nekakve grupice likova koji su se motali po šumama, ZAVNOH-a, jer to jednostavno nije istina, nismo domoljubi?

Isto tako, netko tko je bio dragovoljac i godina ma krvario u ratu za svoj narod, a ponekad se švercao u tramvaju, kupovao cigarete bez markice ili krivo parkirao auto, nije domoljub? Ili je domoljub, ako mu to nije dokazano pravomoćnom presudom?

I da ne zaboravimo, nikako nismo domoljubi ukoliko nam smeta suradnja sa Srbijom. Ukoliko ne želimo npr. na televiziji gledati i slušati srpske cajke, sigurno nismo domoljubi. Jer, ne poštivamo tu iskrenu suradnju sa susjedima.

Teško je shvatiti Sanaderovu mudrost. U pravnoj i uređenoj državi postoji nešto što se zove trodioba vlasti. Poštovanje Ustava i vladavinu prava, odnosno odnos pojedinca prema istom može utvrditi samo sud, a ne Sanader. Formalno, nitko ne krši Ustav ili zakone, dok mu to sud ne dokaže, dakle sud je taj koji određuje je li netko domoljub ili nije. Genijalna paradigma. A primjerice, ako netko krši zakone, primjerice ne prijavljuje da posjeduje satove vrijedne 40 tisuća eura, a istovremeno kontrolira pravosuđe koje nikad neće pokrenuti pitanje korupcije i zlo-

porabe vlasti od strane takve osobe, takav ostaje zauvijek pravi domoljub. Pa čak i ako se dogodi situacija da se nekog tko krši zakon optuži i time dovede u pitanje njegovo domoljublje, to domoljublje se uvijek može spasiti najmom dobrog odvjetnika, podmićivanjem suca ili jednostavnim odvlačenjem postupka u zastaru. A što je zaista najbolje, oni koji imaju imunitet i ne mogu kazneno odgovarati su totalno neupitni domoljubi.

Ali ni to nije sve. Nova Sanaderova paradigma omogućuje i retroaktivno domoljublje. Uzmimo za primjer Sanaderovog saveznika Stanimirovića, koji je najgrublje kršio i Ustav i zakone kao funkcioner četničke paradržave i na taj način bio domoljubna nula, a danas vjerojatno poštuje ustavne odredbe i vladavinu prava, dakle postao je domoljub. I vjerojatno bi to svoje domoljublje opet pokazao, na isti način kao i 1991.

A je li Sanader domoljub? Čl. 2 Ustava: ... "Republika Hrvatska ostvaruje, u skladu s međunarodnim pravom, suverena prava i jurisdikciju u morskim područjima i u podmorju Jadranskoga mora izvan državnoga područja do granica sa susjedima ..." Nekako se ne sjećam da Hrvatska ostvaruje bilo kakva suverena prava u ZERP-u, i to voljom Sanadera koji je svjesno prekršio Ustav

(a ustavni suci su vjerojatno još na bolovanju) uskrativši Hrvatima ono što im po Ustavu pripada, domoljuba li.

Nastavimo. Kaže naš veliki domoljub Sanader (koji se za vrijeme rata skrivao u podrumu splitskog HNK dok su manji domoljubi od njega ginuli) da novi patriotizam uključuje sve građane, bez obzira na njihova politička i vjerska uvjerenja, i na etničko podrijetlo. Sve građane? Dakle, patrioti su i oni koji mrze Hrvatsku, oni koji su za Jugoslaviju, oni koji su uopće protiv postojanja Hrvatske, oni koji politički rade protiv Hrvatske (npr. poklanjaju naš ZERP Slovincima i Talijanima), oni koji su se skrivali za vrijeme rata, oni koji grade tri puta skuplje ceste nego što iste uopće koštaju. Sve su to patrioti, ako im sud nije dokazao suprotno.

Ide Sanader i dalje. Po njemu, novi obrazac domoljublja isključuje svaku diskriminaciju i rasizam. Kakve veze imaju diskriminacija i rasizam s domoljubljem?

Netko npr. može vršiti diskriminaciju po spolnoj ili po bilo kojoj drugoj osnovi, npr. zabranjivanjem pušenja u kafićima. Ta osoba ne može biti domoljub?

Spominjanje rasizma je još gluplje. Rasisti uopće ne mogu biti domoljubi, štoviše, rasisti su globalisti jer im je na prvom mjestu rasa, a ne narod, imaju više afiniteta prema pripadnicima iste rase, a drugog naroda, nego prema pripadnicima vlastitog naroda, a druge rase. Poštovanje ljudskog dostojanstva? Pa govorimo li o čovjekoljublju ili domoljublju? Zašto bi jedan domoljub trebao poštivati ljudsko dostojanstvo nekog tko mrzi njegovu domovinu? I kako ga poštuje, primjerice u ratu, kad puca na njega? Razlikuje li Sanader temeljne pojmove? Očito ne.

Što je domoljublje? Kratko i jasno. Ljubav prema svojoj domovini. Mjeri se samo i isključivo ljubavlju prema svojoj domovini. Osoba koja voli svoju domovinu jest domoljub.

Tko ne razumije da je to domoljublje, nije domoljub. Na koji način će se ljubav prema domovini iskazivati, drugo je pitanje. Netko može jako

voljeti pse, a ništa ne činiti za spašavanje napuštenih pasa, a netko drugi može manje voljeti pse, a istovremeno donirati novčana sredstva za spas pasa iz šinteraja. No, puno je realnija situacija da će napuštene pse spašavati netko tko ih zaista voli.

Isto kao što je puno realnija situacija da će svojoj domovini više koristiti netko tko istu voli, nego netko tko se nesmiljeno bogati i izmišlja gluposti koje naziva paradigmom, dok država kojom vlada grca u bijedi, neimaštini, dugovima i kriminalu.

Ili to samo ja ne mogu prihvatiti da me o domoljublju uči čovjek koji je "locirao, uhitio i transferirao" generala Gotovinu? Čovjek za čije se vladavine četnici slobodno šeću i brane sa slobode, ukoliko se dogodi da su optuženi, a hrvatski se branitelji proganjaju kao divlje zvijeri?

Da, znam. Kaže Sanader da je to najbolje za Hrvatsku, a nije ni protuustavno, pa bi to onda trebali biti domoljubni činovi. A Sanader, koji je na čelu Vlade koja sve to radi, slijedom toga je najveći hrvatski domoljub. Koji ne preza od toga da preko tuđih leđa, leđa onih koji su stvarali ovu državu, gradi svoje domoljublje i još k tome na ovako bestijalan način pokušava svoje stavove nametnuti svima nama.

Ljubav prema domovini ne iskazuje se na način da se žrtvuju drugi, a sebe čuva i bogati. Za domovinu se bori i umire, ne smišlja se politička karijera u nekom podrumu.

I kada se samo sjetim prosvjeda na Splitskoj rivi, na kojem se okupilo tisuće domoljuba i Sanadera kako drži govor ispod slike generala Norca s natpisom "Svi smo mi Mirko Norac", nekako mi se čini da je on već tada znao što će biti domoljublje, a što ne.

Jedino što nema dovoljno zatvora u koje bi sve nas koji ne shvaćamo njegov pojam domoljublja mogao potrpiti.

Tajne zaštićenih svjedoka

Čini se kako je u Hrvatskoj postalo pravilo da se na suđenjima hrvatskim braniteljima više-manje sve odvija u tajnosti.

Pa tako imamo zaštićene svjedoke, predsjednike sudskih vijeća i tužitelje koji neće prozboriti niti riječ o slučaju, imamo čak i zabranu optuženiku da daje bilo kakve izjave za javnost, kao što je npr. slučaj s generalom Glavašem. To je tim više zanimljivo što u isto vrijeme, kada general Glavaš pod prijetnjom uhićenja nije smio prozboriti niti jednu jedinu riječ o svom suđenju, onih koji su ga optuživali bili su puni mediji. Krunoslav Fehir tako samo što nije postao zaštitni znak pojedinih medija, kako su često prenosili njegove optužbe na račun generala Glavaša. Zanimljivo, kada se radilo o svjedocima optužbe, izgleda da tajnost suđenja više uopće nije bila bitna.

Svjedoci smo ovih dana nevjerovatnog suđenja generalima Norcu i Ademiju gdje su glavne zvijezde optužbe četnički ratni zločinci.

Dobro i debelo zaštićeni, s izmijenjenim glasom, zatamnjanim licem, putem video linka konačno su dobili priliku da optuže za sve i svašta baš one, koji su im stajali na putu u njihovom pokušaju da nas pregaze.

Kakva idealna prilika za osvetu, tim više, što nitko i ne zna tko su pa je tim još manje bitno u kolikoj će mjeri govoriti istinu. Pa ako se dogodi da je netko od njih u vrijeme akcije Medački džep ubijao negdje na posve drugoj strani Hrvatske, tko će to uopće detaljno istraživati?

Državno odvjetništvo, koje je zaključilo da je

puno važnije njihovo svjedočenje protiv naših generala nego sama činjenica da se radi o osuđenim srpskim zločincima? Nekako mi to baš ne zvuči vjerojatno.

A drugi nitko ionako ne zna o kome se radi.

Čovjek bi uvijek trebao stati iza svojih riječi. Ako govori istinu, ako se bori za istinu, ako je već odabrao taj hvale vrijedan ali ne i bezopasan put, tim više bi trebao stati iza onoga što tvrdi.

ZAŠTIĆENI SVJEDOK

Jer, svaki pošten čovjek spreman je snositi posljedice svojih dijela.

To se, naravno, nikako ne može odnositi na srpske ratne zločince, pa su se za njih poduzele sve mjere tajnosti, ne bi li ih se privoljelo da svjedoče protiv naših generala.

Bilo bi zanimljivo saznati je li možda jedan od svjedoka optužbe i Savo Štrbac, ili je još uvijek previše zauzet pripremanjem optužbe protiv naših generala u Haagu, pa za ovaj slučaj nije našao vremena.

Za kraj, postavila bih dva pitanja g Antunu Kvaikanu.

Kada će hrvatska javnost biti informirana o tome što se poduzelo po pitanju optužnica protiv čuvara srpskih logora u kojem je smrt i stradanja našao poveliki broj Hrvata u Domovinskom ratu?

Ima li šanse da se to pitanje ubaci negdje između dva suđenja hrvatskim braniteljima, s obzirom da se na konkretne odgovore čeka već jako, jako dugo?

Ili i odgovor na ovo pitanje mora ostati "zaštićen"?

Drugarčenje

Drugovi Hrvati

O kakvim je to ljudima zapravo riječ, kada se govori o Hrvatima koji su se pokajali, preobratali, izašli iz svojih zabluda i danas se dobar dio njih nalazi u hrvatskoj Vladi, ili na mnogim odgovornim mjestima, ključnim za hrvatsko gospodarstvo, pravosuđe i Hrvatsku općenito?

Lako je za shvatiti da svaki čovjek može pogriješiti. Još je lakše za shvatiti da čovjek može biti doveden u zabludu, da može povjerovati u laži koje mu se kontinuirano serviraju i kojima ga se uči od rođenja pa nadalje.

Duboko vjerujem da postoje takvi ljudi, koji su, zadojeni bratstvom i jedinstvom i ideologijom zločinca Tita jednom vjerovali da je komunizam nešto dobro.

Ali...

Ti ljudi su samo pogriješili u svojim ideološkim opredjeljenjima. Oni nisu okrvarili svoje ruke, niti su svoje sunarodnjake slali u zatvore i progonstva.

Nisu radili kao javni tužiocci koji su gradili karijere na kostima svojih neistomišljenika, niti su slali u zatvore one koji su se zalagali za hrvatski jezik. Nisu imali ovlasti da Udbi naređuju kada kojeg hrvatskog emigranta treba likvidirati, niti su privodili ljude na tzv. obavijesne razgovore na kojima su ih mučili, često do smrti.

Jer, tu više nije riječ o njihovim vjerovanjima. To je čisto pitanje dobra i zla.

I tu prestaje biti bitno je li neki komunistički zločinac bio Hrvat, Srbin ili nešto treće. Komunistički zločinac je bio i ostao, samo komunistički zločinac.

One koji su sve to gledali i šutjeli, a u tome nisu sudjelovali, može se optužiti za bezosjećajnost, sebičnost, kukavičluk, kako god. I to je sve.

No, onima koji su izdavali naredbe i koji su direktno ili indirektno odgovorni za tolike patnje hrvatskog naroda, kroz tako dugo vremensko razdoblje, nikakva preobraćenja ne trebaju i ne smiju pomoći.

Neosporna je istina da su Jugoslavijom drмали Srbi. Bili su na skoro svim ključnim položajima, njihovo je pravo glasa uvijek vrijedilo deset puta više nego pravo glasa nekog Hrvata.

No, nemojmo se zavaravati i lagati sami sebi da nije bilo puno Hrvata koji su radili isto to što i Srbi. Ne vidim po čemu su oni bolji od ovih prvih. Dapače, puno su gori, jer su to sve radili svom narodu, ne tuđem.

Mi danas imamo neovisnu slobodnu Hrvatsku. Na papiru. Ali, puno onih koji su je branili nalazi se po hrvatskim i haaškim tamnicama, kako bi platili cijenu koju nam je nametnula EU.

U toj slobodnoj i neovisnoj Hrvatskoj, imamo hrpe nekažnjenih partizanskih i komunističkih zločinaca, a to „hrvatsko“ pravosuđe isto je tako slijepo i gluho na njihove zločine kao što je bilo i jugoslavensko komunističko.

Činjenica je da EU nije sklona komunistima. U puno zemalja te EU provedena je lustracija, koja ne oduzima moć komunistima općenito, nego onima koji su kršili ljudska prava. Pa tko to onda i dalje u Hrvatskoj štiti te zločince, ako ne stara komunistička garda, HRVATSKA komunistička garda, koja stavlja ruku na srce dok se pjeva hrvatska himna i odlazi u crkvu, dok je prije samo petnaestak godina radi istih tih stvari zatvarala i ubijala Hrvate.

Da bi išli dalje, u budućnost, stvari se moraju postaviti na svoje mjesto. A to ne možemo uraditi ako stavimo ružičaste naočale, nego ako osudimo sve koji su činili zločine, te neopterećeni prošlošću uđemo u tu budućnost.

Koliko je još jama DORH-u potrebno?

Koja je uloga DORH-a? Progon partizanskih zločinaca ili zaštita istih?

Prije nekoliko dana na državnoj televiziji gostovao je zamjenik Državnog odvjetnika gospodin Antun Kvakanić, u emisiji posebno organiziranoj povodom otkrića o stravičnim zločinima nad nedužnim ljudima u Barbarinu rovu pokraj Celja, a koje su po svemu sudeći počinili naši dični tzv. „antifašisti“. U toj emisiji gospodin Kvakanić je istakao da Državno odvjetništvo (DORH) godinama sustavno radi na otkrivanju masovnih zločina i počinitelja tih zločina.

Budući da javnost o onome što radi DORH uglavnom može saznati iz Godišnjih izvješća o radu DORH-a, ne preostaje nam ništa drugo nego čitanjem tih izvješća zaključiti radi li doista DORH na otkrivanju masovnih zločina i počinitelja tih zločina sustavno, ili eventualno zaključiti da u tom pitanju DORH ne radi apsolutno ništa nego namjerno odugovlači da mogući svjedoci i mogući zločinci umru od starosti, u cilju zaštite partizanskih ratnih zločinaca od kaznenog progona, odnosno da DORH štiti partizanske ratne zločine, iako bi ih u stvari trebao po svojoj dužnosti kazneno goniti.

Slijede izvodi iz DORH-ovih izvješća koji se tiču poslijeratnih masovnih zločina za razdoblje od 2004.-2007., pa sami zaključite radi li DORH na otkrivanju masovnih zločina i počinitelja tih zločina, ili na zataškavanju ratnih zločina i zaštiti počinitelja tih zločina.

Iz godišnjih izvješća o radu DORH-a

2004. godina

Pored navedenog državno odvjetništvo zajedno u suradnji s policijom i dalje radi na predmetima ratnih zločina počinjenih u tijeku drugog svjetskog rata. Za sada još niti u jednom

slučaju nisu prikupljeni podaci koji daju dovoljno osnova za procesuiranje počinitelja. Naime u istraživanju ovih slučajeva nadležna tijela i institucije se susreću s velikim teškoćama vezanim za otkrivanje i procesuiranje ratnih zločina. S obzirom da su se ti ratni zločini dogodili pred skoro 60 godina, većina aktera je umrla, svjedoka koji bi imali neposredna saznanja gotovo i nema, a kada je u pitanju arhivska građa, valja napomenuti da je zbog nedostupnosti dijela tih arhiva i potrebnih posebnih stručnih znanja složeno prikupljanje relevantne dokumentacije o odgovornim osobama koje su naredile i počinile ove zločine.

2005. godina

Pored navedenog državno odvjetništvo u suradnji s policijom i dalje radi na predmetima ratnih zločina počinjenih u tijeku drugog svjetskog rata. Kako za sada još niti u jednom slučaju nisu prikupljeni podaci koji daju dovoljno osnova za procesuiranje počinitelja, to je od hrvatskog državnog arhiva zatraženo da se pregleda sva dostupna arhivska građa radi utvrđivanja zapovjednog lanca. Naime u istraživanju ovih slučajeva nadležna tijela i institucije se susreću s teškoćama vezanim za otkrivanje i procesuiranje počinitelja i naredbodavaca. S obzirom da su se ti ratni zločini dogodili prije skoro 60 godina, većina aktera je umrla, svjedoka koji bi imali neposredna saznanja gotovo i nema, a kada je u pitanju arhivska građa, bilo je neophodno zatražiti stručno pretraživanje arhiva koje je još uvijek u tijeku.

2006. godina

Pored navedenog državno odvjetništvo u suradnji s policijom i dalje radi na predmetima ratnih zločina počinjenih u tijeku drugog svjetskog rata i do sada je samo u jednom slu-

čaju (u 2007. Godini) podnijeta od strane policije kaznena prijava protiv počinitelja, a koja daje osnovu za pokretanje postupka. U ovim slučajevima je izuzetno teško prikupiti dokaze. Naime u istraživanju ovih slučajeva nadležna tijela i institucije se susreću s teškoćama vezanim za otkrivanje i procesuiranje počinitelja i naredbodavaca. S obzirom da su se ti ratni zločini dogodili prije skoro 60 godina, većina aktera je umrla, svjedoka koji bi imali neposredna saznanja gotovo i nema. Državno odvjetništvo je od hrvatskog državnog arhiva zatražilo pregled sve njima dostupne arhivske građe radi utvrđivanja zapovjednog lanca, rezultati istraživanja su potvrdili da su tvrdnje o počinjenim zločinima. Očito je na osnovu preliminarnih istraživanja da je počinjenje tih zločina zapovjedbno iz tadašnjeg vojnog i političkog vrha države, ali u pogledu neposrednih naredbodavaca i počinitelja nismo za sada dobili korisne informacije. U ovim predmetima se istraživanja i dalje nastavljaju, jer cijenimo da se tek multidisciplinarnim istraživanjima dostupne arhivske građe, bibliografije i drugih izvora uz istovremeni rad policije i drugih službi mogu utvrditi razmjeri zločina, naredbodavci i počinitelji.

2007. godina

Pored navedenog državno odvjetništvo u suradnji s policijom i dalje radi na predmetima ratnih zločina počinjenih u tijeku drugog svjetskog rata. U ovim slučajevima je izuzetno teško prikupiti dokaze. Naime u istraživanju ovih slučajeva nadležna tijela i institucije se susreću s brojnim teškoćama vezanim za otkrivanje i procesuiranje počinitelja i naredbodavaca, odnosno bolje rečeno s teškoćama u prikupljanju dokaznog materijala koji bi nam omogućio podnošenje istražnih zahtjeva. S obzirom da su se ti ratni zločini dogodili prije skoro 60 godina, većina aktera je umrla, a svjedoka koji bi imali neposredna saznanja gotovo i nema, a i sami zbog mogućnosti progona ne žele o tome iskazivati. Od hrvatskog dr-

žavnog arhiva zatražili smo pregled sve njima dostupne arhivske građe radi utvrđivanja zapovjednog lanca, a rezultati istraživanja su potvrdili kako su tvrdnje o počinjenim zločinima osnovane. Preliminarna istraživanja daju osnova za tvrdnju da je počinjenje tih zločina zapovjedbno iz tadašnjeg vojnog i političkog vrha države, ali u pogledu neposrednih naredbodavaca i počinitelja nismo za sada dobili korisne informacije. Kako bi došli do podataka koji mogu poslužiti za ocjenu odgovornosti pojedinaca zaključen je sa hrvatskim državnim arhivom ugovor o dodatnim istraživanjima, kojeg bi trebali provesti tri nezavisna tima pod nadzorom državnog arhiva, jer cijenimo da se tek multidis-

ciplinarnim istraživanjima dostupne arhivske građe, bibliografije i drugih izvora uz istovremeni rad policije i drugih službi mogu utvrditi razmjeri tih zločina i prikupiti podaci koji bi omogućili pokretanje postupaka.

Ja osobno iz navedenih izvješća mogu zaključiti da DORH štiti masovne zločince i zataškava zločine nad nedužnim ljudima.

Sve što je poboldano doslovce je prepisano iz prošlogodišnjih izvještaja i tako svaku godinu za redom, s malim dodatcima. To očito upućuje na to da je DORH istraživanje zločina koje su počinili partizani shvatio kao prepisivanje prošlogodišnjih izvještaja misleći da je to više nego dovoljno kada su u pitanju pobijeni Hrvati.

Također, vidljivo je da je DORH-u trebala godina dana da zaključi kako je potrebna suradnja Hrvatskog državnog arhiva. Još godina dana mu je trebala da zatraži tu istu suradnju. A tek nakon četiri godine zaključen je ugovor sa Hrvatskim državnim arhivom o dodatnim istraživanjima. Pa se pitam, tko tu koga ...?

Posebno je odvratno da se iz godine u godinu prepisuje formulacija od „skoro 60 godina“, mada je tih 60 godina prijeđeno već prije gotovo 4 godine, budući da je većina zločina počinjena 1945. Gospodine Bajiću, koliko je vremena proteklo od 1945. do 2007. godine? I po tome se vidi da je uglavnom sve što DORH radi u pitanju rješavanja partizanskih zločina prepisivanje jednog te istog nepismenog teksta iz godine u godinu uz neznatne kozmetičke izmjene, i da je zato u DORH-u očito zadužena osoba koja ne zna računati ni na prste (vjerojatno rođak nekog antifašista, moguće čak i onog vodećeg).

Zanimljivo je kako se u slučajevima kaznenog progona hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata masovno pronalaze svjedoci (često kriminalci), materijalni dokazi, vrše se iskapanja, obdukcije, dok u slučaju partizana nikad nema ničega, iako u stvarnosti ima onoga što se teško nađe kad su u pitanju sustavni i masovni ratni zločini - postoje masovne grobnice pune ljudskih kostiju.

Koliko će još jama u kojima se nalaze ostaci pobijenih Hrvata od strane tzv. „antifašista“ iliti partizana biti potrebno otkriti, kako bi DORH konačno nešto poduzeo po ovom pitanju?

Ni činjenica što su do sada pronađeni ostaci tisuća i tisuća žrtava nije izgleda dovoljno da se s tom istragom krene ozbiljno i da joj se pristupi bar tisućiti dio onako kako se istražuju hrvatski branitelji na sve strane.

Tim više, što je i sam DORH u svojem izvještaju napisao da su došli do zaključka kako je počinjenje tih zločina zapovjedbano iz tadašnjeg vojnog i političkog vrha. A opet, unatoč toj spoznaji, mi još uvijek imamo širom Hrvatske trgove i ulice

koje nose ime zločinca Tita, kao da se ništa nije dogodilo i kao da se do nikakvih spoznaja nije došlo. Očito da tisuće i tisuće pobijenih Hrvata niti za jednu hrvatsku vladu nije razlog da se onog koji ih je dao pobiti i dalje ne slavi. Možemo li onda te vlade, čije god one bile, jer sve su radile isto, smatrati i dalje hrvatskim?

U svojim izvještajima DORH napominje da gotovo i ne postoji svjedoci s neposrednim spoznajama, a s druge strane, da je većina aktera umrla. Ne znam što bi trebala značiti rečenica da svjedoka *GOTOVO* i nema. Ili ih ima ili ih nema, zar ne? Osim ako nekome ne pašu takve formulacije. Jer, ako postoji i jedan jedini svjedok tih zvjerskih masakra koje su nad hrvatskim narodom počinili titovi partizani, onda se treba početi od njega. A svi jako dobro znamo da svjedoka ima. Ako gotovo 50.000 građana ove zemlje još uvijek prima mirovine tzv. NOR-a, onda sasvim sigurno ima dovoljno svjedoka, a našlo bi se u tom broju i bar nekoliko počinitelja, osim ako za partizanske zločince i dalje ne vrijedi pravilo „Privilegije da, odgovornost ne“. Znamo iz razloga što su godinama podnošene kaznene prijave za zločine partizana, a do dana današnjega nitko nije odgovarao ama baš za ništa. Dapače, uzмимо samo primjer Stjepana Hršaka, koji u medijima javno izjavljuje kako već 16 godina nitko s njim o tome nije razgovarao, dok istovremeno protiv istog u DORH-u stoji već godinama nekoliko podnesenih kaznenih prijava koje ga terete za višestruka ubojstva. Ali, prema riječima samog Hršaka, nitko ga za to nije ni pitao.

Toliko o tome koliko je DORH doista zainteresiran da rasvijetli ubojstva koja su činili tzv. „antifašisti“ širom ex Jugoslavije.

Gospodo iz DORH-a, vjerujem da nitko ne poznaje Kazneni zakon bolje od vas. Sigurno ste upoznati s mogućem kaznenom odgovornošću osobe koja ometa i onemogućava istragu, štiti počinitelje i zataškava kriminal. Danas pred hrvatskim sudovima, a možda već sutra i pred onim europskim.

Zašto lustracijski pokret?

Najočitiji i najjednostavniji odgovor na ovo pitanje bio bi - zato što je to pravedno. No, razlozi su u stvari mnogo složeniji i dublji.

Možemo započeti od pomirenja, za koje mnogi smatraju kako bi i samu njegovu mogućnost postupak lustracije uništio. Voljela bih znati o čemu ljudi koji zastupaju tu tezu doista razmišljaju. Jer, s kim bi se to pomirili i tko trebalo miriti, bez lustracije?

Očekuje li se od nas da se od srca rukujemo ili toplo grlimo s ljudima koji su skrivili smrt naših najbližih, a danas žive kao poštovani i cijenjeni ljudi, nikada kažnjeni za ono što su uradili?

Čovjek se treba pomiriti, to svakako. I treba praštati. No, praštanje je osobni čin. A preuzimanje odgovornosti za počinjena nedjela nešto sasvim drugo.

Imali smo svi prilike vidjeti što nam je donijelo to posljednje kvazi pomirenje. Uz sve ostalo, dobili smo na vlasti iste likove koji su ovaj naš narod desetljećima proganjali i ubijali. Nekako mi to pomirenje ne liči na stvarno pomirenje, nego na hrpu komunističkih interesa koji su pronašli način da nikada ne odgovaraju za svoja zlodjela. I da još k tome i dalje kroje sudbinu hrvatskog naroda.

Pomirenje mora biti iskreno, stvarno. Da bi mogli ići dalje i graditi na čvrstim temeljima, a ne na kulama od pijeska. To treba biti nešto trajno, pošteno i od srca.

A takvu mogućnost ne vidim, sve dok s jedne strane imamo ubojice koji nekažnjeno šetaju. I usput upravljaju državom, a s druge preživjele žrtve njihovih progona, koji to sve promatraju, sa spoznajom da za njih nikada neće biti pravde. Sve dok nam drug Mesić s funkcije predsjednika države objašnjava kako je Bleiburg bio razumljiv čin osvete, a drug Fumić, čovjek koji je stotine nevinih Hrvata poslao u tamnice iz kojih se mnogi nisu vratili, nastoji Katoličkoj crkvi natovariti sva moguća nedjela, dok se istovremeno o njegovim nedjelima ne smije govoriti.

Vjeruje li itko da je pomirenje moguće pod takvim okolnostima, ili ima osobni interes da to vjeruje, ili je jako naivan.

Što se pomirenja tiče, lustraciju vidim kao nešto što bi nas doista moglo ujediniti i konačno pomiriti. Ne onako, tuđmanovski, nego onako kako treba biti. Iskreno.

Nadalje, imamo i gospodarske razloge za lustraciju.

Do kada ćemo gledati kako nam stara komunistička garda, potpomognuta svojim potomcima, uništava i rasprodaje zemlju, za koju su toliki dali svoje živote? Po onom dobrom starom komunističkom sistemu, kako su članovi partije ipak jednaki od ostalih jednakih, pa im prema tome i pripada daleko više nego onima koji sa partijom nikada nisu imali nikakve veze.

Mnogi se od nas sjećaju kako je to izgledalo u komunizmu, koji se onda, za razliku od ovoga danas, bar tako i zvao.

Visoka rukovodeća mjesta, ne samo u Vladi, nego u poduzećima i ustanovama od sveopćeg interesa, dobivali su se po partijskom ključu. Pri tome nije bilo ni malo bitno je li netko sposoban za tako odgovorni posao ili ne. Dovoljno je bilo da je u pitanju npr. sin ili kćer palog borca, ili istaknuti član KP. Ako se pri tome nije znao pošteno ni potpisati, to nikako nije bio ometajući faktor pri imenovanju.

A ako malo pogledamo današnje visoko pozicionirane direktore, ministre, te čak i one na mnogo nižim, ali također vrlo bitnim funkcijama, među njima ćemo naći ogroman broj upravo takvih. Preobučениh komunista, koji su svoj položaj zaslužili borbom svoga oca ili djeda na Neretvi ili Sutjesci, ali pojma nemaju što bi to trebalo raditi za dobrobit naše zemlje. Kada je u pitanju njihov džep, onda to znaju jako dobro, naravno.

Pokazalo se da su zemlje koje su izvršili lustraciju ostvarile ogroman gospodarski napredak. Zato, što su se skupa sa lustriranim osobama riješile i komunističkog sistema, te su bile u stanju na ključna mjesta postaviti pametne, obrazovane i odgovorne ljude, koji istina nikada nisu bili partijski funkcioneri, ali zato imaju znanja, sposobnosti i volje da rade najbolje za svoju zemlju.

Uz sve resurse kojima Hrvatska raspolaže, s takvim ljudima, danas ne bi bili u situaciji da svaki drugi dan slušamo vladajuću garnituru kako nam objašnjava da su dobra vremena daleko iza nas i da se trebamo pripremiti za težak život.

Dakle, i zato lustracija. Za našu bolju, sigurniju budućnost, gdje prekapanje po kontejnerima za smeće neće biti naša svakodnevnica.

I ponovno, zašto lustracijski pokret?

Pa, zato što je iluzorno očekivati od ljudi da lustriraju sami sebe.

Da bi se lustracija ostvarila, mora postojati volja naroda i sluh vladajuće strukture.

Volja naroda postoji, ali se treba glasno izreći. Tako, da ta volja bude savršeno jasna i ne ostavi prostora za bilo kakva druga tumačenja, izuzev nužne potrebe za lustracijom.

Što se tiče sluha onih na vlasti, vjerujem da osluškuju. Ali ne zato da bi eventualno uvažili volju naroda, nego da bi spriječili da se ista provede u djelo. Jer, oni su zabrinuti za svoju budućnost, ne za tamo neki hrvatski narod. Lustracija bi za veliki dio njih značila silazak sa vlasti, čime bi se izgubila daljnja mogućnost za krađe, pronevjere, mito i korupciju. Izgubili bi moć. Onu istu moć koja ih štiti već godinama, koja im dopušta da upravljaju državom protiv čijeg su se nastanka prvo borili godinama na raznoraznim funkcijama KP, a onda preko noći postali veliki Hrvati kada su shvatili da će im to garantirati daljnji ostanak na vlasti.

Naše je ustavom zajamčeno pravo da tražimo promjene. Na demokratski način, naravno. Iskoristimo to pravo. Riješimo se bezvoljnosti i apatije, mišljenja da se nikada ništa neće promijeniti te da se zato i ne isplati boriti za nešto bolje.

Sve ovisi samo i isključivo o nama. O tome hoćemo li plakati u potaji prijateljima na ramenu, ili ćemo to svoje pravo iskoristiti te zahtijevati promjene u ovoj zemlji, s ciljem da ju učinimo boljom. Onakvom, kakva je trebala biti, onakvom, kakvu su je sanjali oni koji su za nju dali živote.

I zato, DA za lustraciju i DA za lustracijski pokret.

Udba za sva vremena

Predsjednik Mesić ovih nas je dana ponovno „obogatio“ još jednom od svojih čuvenih izjava, koje su dostojne toga da uđu u anale svjetskih gluposti.

Ovog puta, ne samo gluposti, nego i pokvarenosti. Komentirajući slučaj bivšeg suca Ustavnog suda Vice Vukojevića, Mesić je izjavio kako sa njim nitko ne bi dobrovoljno u krevet, dajući tako indirektnu potvrdu da je Vukojević kriv za silovanja koje mu se pripisuje.

No, ovaj je put Mesićeva izjava daleko perfidnija nego to izgleda na prvi pogled.

Priča o navodnom silovanju koje je navodno izvršio Vice Vukojević ponovno je, nakon dosta godina, aktivirana u javnosti prošle godine. U nevjerojatno prikladnom trenutku za Udbu, kao i za njenog bivšeg (?) šefa.

Naime, Vukojević je prošle godine svjedočio pred Višim zemaljskim sudom u Munchenu u procesu protiv nekadašnjeg agenta Udbe Krunoslava Pratesa kojem se sudilo za ubojstvo hrvatskog emigranta Stjepana Đurekovića.

U svojem svjedočenju, Vukojević je dao i neke spoznaje o upletenosti Josipa Perkovića u to ubojstvo.

Nakon toga, za Vukojevića se otvorio pakao.

Odjednom, nakon neobjašnjive duge šutnje, ponovno se pojavila priča o pokušaju silovanja žene još iz 93.g, koja o tome malo šuti, malo govori, kako joj već odgovara, ili kako joj kažu da mora raditi. Ukoliko uopće i postoji.

Mediji, koji su do tada stidljivo pratili suđenje za ubojstvo, odjednom gube i to malo interesa za isto i glavni im cilj postaje čovjek koji se usudio optužiti šefa Udbe u procesu za ubojstvo.

Ubojstvo Đurekovića pada u drugi plan, glavna zvijezda je Vukojević i optužba za silovanje.

Ne može Vukojevića spasiti ni činjenica da je bezbroj puta proganjan i zatvaran za vrijeme Jugoslavije od te iste Udbe, on je unaprijed oz-

načena žrtva koja mora biti podnesena kako nitko ne bi našao onima koji su nas desetljećima ubijali i zatvarali.

Ako se uzme u obzir Vukojevićev rad u Saborskoj komisiji za žrtve rata i poraća, te činjenica da su imenima i prezimenima

bili navedeni oni koji su ubijali Hrvate, jasno je da je još devedesetih Vukojević predstavljao ogromnu opasnost po Udbu.

Optuživali su ga za sve i svašta, iako mu optužbe nikada nisu mogli dokazati.

Ovaj put, očito su odlučili da ga maknu iz javnog djelovanja za sva vremena.

I tako je naša Udba još jednom dokazala koliko je moćna i kako prolaze oni koji se i dan danas usude javno progovoriti o njenim zločinima.

Od svjedoka, Vukojevića su pretvorili u zločinca, a nitko više ništa nije čuo o suđenju za Đurekovićevo ubojstvo, izuzev objave da se isto prekida radi nedostatka suradnje od strane hrvatske Vlade.

Napadajući Vukojevića, Mesić u stvari brani Udbu i Josipa Perkovića, što nije nikakvo čudo ako se uzme u obzir da je Perkovićev sin, Saša Perković, Mesićev dugogodišnji savjetnik i osoba od povjerenja.

Pa tako, ne treba Mesića nikada podcjenjivati.

Jer, koliko god glupih i nesuvislih izjava dao, zna on dobro tko mu je prijatelj i koga mora štiti, zna tko ga je doveo i tko ga drži na vlasti.

Hrvatska se nikada nije riješila Udbe i nikada neće, sve dok njeni šefovi i dalje nesmetano upravljaju politikom, bilo direktno, bilo kao produžena ruka predsjednika Republike.

Kad OZNA svjedoči protiv Hrvata

Koliko su optužbe protiv generala Branimira Glavaša na klimavim nogama i neosnovane najbolje pokazuje to što je državno tužilaštvo za svjedoka optužbe u njegovom slučaju pozvalo ni manje ni više nego Josipa Boljkovca.

Nakon što je ispucana sva „ municija " a nigdje se nije došlo do iskaza koji su bili poželjni i koji bi pomogli da se generala Glavaša osudi, pribjegli su starim, provjerenim jugo katrovima.

Jer, kome više vjerovati da će svojim iskazom nauditi hrvatskom branitelju nego bivšem oficiru OZNA-e, UDBA-e i milicije, koji sam za sebe izjavljuje da je kao „častan" čovjek radio po nalogu Partije koja je vodila ovu zemlju.

Obzirom da mediji svakog svjedoka obrane generala Glavaše razvlače u nastojanju da mu pronađu bilo kakvu mrlju u prošlosti, ne bi bilo loše prisjetiti se i prošlosti svjedoka optužbe, Josipa Boljkovca, miljenika srpskih medija i srpske internet mreže, koji ne propuštaju prenijeti niti jednu njegovu izjavu. I ne manje važno, čovjeka kojeg je SDSS kandidirao sa svoje liste za mjesto karlovačkog župana. Netko tko poput Boljkovca, na sav glas već godinama govori kako je u Hrvatskoj represija prema Srbima počela puno prije Domovinskog rata, naročito miniranjem srpskih kuća, te im time daje svojevršno opravdanje za sva ubojstva, palježe i pljačke koje su napravili po našoj zemlji, netko tko tvrdi da Josipa Jovića nisu ubili Srbi, nego Hrvati, nikada ne bi smio govoriti u ime hrvatskog naroda i hrvatske države. Niti bi igdje trebao biti uzet kao relevantan svjedok.

Za Boljkovca su Tuđman, Šušak i još mnogi drugi zločinci, prema njegovim vlastitim izjavama. U

svoje vrijeme, ta mu uvjerenja nisu ni malo smetala da postane ministar unutarnjih poslova u toj istoj HDZ-ovoj Vladi koju danas proglašava zločinačkom. Dapače, prisjetimo se njegove izjave u to vrijeme, citiram: "Mi ćemo upotrijebiti sva sredstva i oružje i Srbi više nikada u Hrvatskoj neće biti ono što su bili dok bude nas". Na koga se to „nas" odnosilo ostaje nejasno.

S obzirom da za rušenje svoje ljubljene Jugoslavije čini se nije bio nagrađen prema očekivanjima, odnosno, karijera mu, na svu sreću, nije potrajala, Boljkovac izgleda započinje neku vrstu osvetničkog pohoda prema hrvatskim braniteljima i hrvatskoj državi, dižući neke svoje privatne balvane u novoj, neovisnoj Hrvatskoj.

Samo u državi u kojoj se heroji isporučuju i zatvaraju, a četnički zločinci slobodno šecu, riječ jednog Josipa Boljkovca može imati neko značenje i neku težinu. Samo u zemlji u kojoj osuđeni četnici preko video linkova svjedoče protiv hrvatskih branitelja i njihovo se svjedočenje uzima kao relevantno, isti taj Josip Boljkovac može biti svjedok optužbe protiv hrvatskog generala.

Hrvatska je danas sve, samo ne ona zemlja za koju su toliki dali živote.

Ostaje nam nada da će naša djeca živjeti u jednoj slobodnoj, pravnoj državi i biti ponosna na one koji su ju stvarali.

Do onda, slušat ćemo razne Boljkovce i gledati razne video linkove, dok se hrvatski i haaški zatvori pune onima čiji je jedini grijeh taj što nisu pustili da nas sve pobiju.

Visina mirovina po broju ubijenih Hrvata?

Cijela hajka koju je zakuhao predsjednik Mesić skupa s hrpom Vladinih dužnosnika, koji su do prije manje od dva desetljeća bili na visokim funkcijama Komunističke partije, nikako ne prestaje.

Uporno se traži da se izjednače mirovina boraca iz NOB-a s mirovinama hrvatskih branitelja u Domovinskom ratu. U borbi za isto, čovjek se teško može odlučiti koji je argument nakaradniji i isprazniji. Počevši od toga da su se i jedni i drugi borili za istu stvar, o čemu je već bilo riječi kao o svojevrsnom crnom humoru. Meni borba za Jugoslaviju i borba za slobodnu Hrvatsku i dalje ne izgleda ni malo isto, što god ti "antifašisti" izjavili.

Također, mišljenja sam da bi svim tzv. antifašističkim borcima trebalo ukinuti mirovine sve dok se ne procesuiraju oni koji su činili zločine nad hrvatskim narodom u 2 sv. ratu. Tek nakon toga, kada se odijele zločinci i ubojice od onih koji to nisu, moglo bi se govoriti o mirovinama.

Jer, na ovaj način, svi mi izdvajamo za tamo nekog "antifašistu" kako bi mogao udobno živjeti, a pojma nemamo je li nam upravo taj kojeg financiramo iz svog džepa zaklao djedu, oca ili majku. Dakle, sve dok se ne provede objektivna istraga i osude "antifašistički" zločinci te se oni koji nisu činili zločine ogrede od njih, ne vidim niti jedan jedini razlog zašto bih npr. ja plaćala za njihove mirovine.

No, ono što je najbolje od svega svakako je njihov broj. Prema posljednjim podacima, broj "antifašista" koji prima-

ju mirovinu iznosi 48.988, a broj hrvatskih branitelja koji također primaju mirovinu je 57.968.

Ako uzmemo u obzir da je od 2. sv. rata prošlo više od 60 godina, doista je nerazumljiv ovakav broj onih koji i dalje primaju mirovine na temelju svog sudjelovanja u ratu koji je okončan prije toliko godina.

Kada se povuče usporedba s hrvatskim braniteljima, zanimljivo je da su te brojke skoro pa iste. A od Domovinskog je rata prošlo tek malo više od 15 godina.

Znači li to da su "antifašisti" vječni i da za njih prirodni zakoni ne vrijede? Nije dovoljno što su djecu i unuke smjestili na sva rukovodeća mjesta u Hrvatskoj, osigurali im dobro školovanje, izvanredna radna mjesta i sve moguće povlastice, sada još ispada da su oni jednostavno besmrtni.

Nekako mi se čini da će i moje dijete odvajati za penzije tih istih "antifašista", a moguće i moje unuče.

Mišljenja sam da kao pojedinac imam puno pravo izjaviti kako ne želim sudjelovati u financiranju tih "antifašista" tako dugo, dok se nakon provedenih sudskih procesa ne dokaže tko je nevin, a čije su ruke umrljane nevinom hrvatskom krvlju. I pozivam i druge hrvatske građane da učine isto. Financirati nekoga tko se borio jedna je stvar. No, financirati četničke i partizanske ubojice, to je već nešto sasvim drugo.

A obzirom da mi i dan danas, nakon toliko godina, ne znamo tko je od njih nevin a tko kriv, jer su zaštićeni kao lički

medvjedi i svaki pokušaj istrage nad njima je osujećen već u startu sa samog vrha, ne vidim niti jedan jedini razlog zašto bih odvajala i jednu jedinu lipu za ljude koji su moguće krvnici moje obitelji.

Kako su, bar prema broju oni koji primaju penzi-

ju, očito neuništivi, vjerujem da ih ni izostanak mirovina ne bi dokrajčio.

Stoga, tražimo ono na što imamo svako ustavno pravo:

Spoznaju o tome koga i zašto financiramo.

Ako partizani mogu primiti penzije, mogu i odgovarati za zločine

Teškom mukom prisilila sam se da odlušam večerašnju emisiju „Otvoreno“ u kojoj je bilo riječi o novoj masovnoj grobnici koja je pronađena na području Slovenije, a koja je samo djelić u nizu grobnica koje su širom prostora ex Jugoslavije posijali oni koji se desetljećima busaju u prsa svojim antifašizmom i „pravednom“ borbom.

Kažem teškom mukom zato što sam točno znala što će se u emisiji događati, kao i zašto je ta emisija uopće rađena. Eto su Slovenci neko razdoblje bili šutke, nakon niza masovnih grobnica na koje su nam ukazali, a za koje izgleda ni najmanje nije briga ni našu Vladu, ni naše pravosuđe. I taman su naši „antifašisti“ malo odahnuli, kad evo nove grobnice.

Slijedom toga, s obzirom da se od Slovenaca nije moglo očekivati da će šutjeti, moralo se nešto narodu i prikazati. I iskoristiti priliku da se naglasak stavi na ustaše i Jasenovac, a nikako na sve one pobijene Hrvate koje je u poslijeratnom razdoblju pobila ta „antifašistička“ vojska, ne hajući pri tome radi li se o vojnicima koji su odložili oružje i predali se, ženama ili djeci. Za njih je izgleda samo mrtav Hrvat bio dobar Hrvat, neovisno o starosti, spolu ili o tome čime se bavio i što je radio.

Mi Hrvati izgleda nemamo pravo na svoje žrtve. Nemamo pravo ni na svoje mrtve. Jedino na što imamo pravo je slušati do besvijesti nekakve Kajine ili Mesiće koji će nam tupiti o ustašama i

ustaškim zločinima, te pravdati one koje su počinili partizani na svakom koraku.

Izgovori koji su se večeras mogli čuti u „Otvorenom“ više su nego bijedni. Kažu, prošlo je previše vremena od zločina. Zanimljivo, kada su zločini partizana u pitanju onda je prošlo previše vremena. Al kad se npr. traži izručenje jednog Milivoja Ašnera, onda nikoga nije briga što je prošlo još više vremena, jer, Ašner nije bio antifašist. A samo su antifašisti smjeli nekažnjeno ubijati. Tako da nam se i dan danas mogu smijati u lice i primiti svoje penzije za koje izdvajamo svi mi a da pri tome ne znamo izdvajamo li baš za nekoga tko nam je ubio djeda, majku ili oca. Mi svaki mjesec za njihove mirovine izdvajamo cca 120 milijuna kuna, a ima ih skoro isto toliko koliko ima i korisnika mirovina hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata. Ako već dajemo sav taj novac, nemamo li pravo znati tko je od njih zločinac, a tko nije?

Antifašisti se nisu nikada ogradili od onih koji su činili zločine. Dok istovremeno, kad je Domovinski rat u pitanju, cijelo vrijeme slušamo kako se zločinci moraju procesuirati, kako cijeli Domovinski rat ne bi ispao zločinački. Pa, po toj logici, s obzirom da partizani za svoje zločine nisu nikada odgovarali, onda cijela njihova borba ispada zločinačka. Jer, da nije tako, valjda bi se ogradili od zločinaca i tražili da se istima sudi, a ne bi trčali Mesiću svaki put kada se pokuša provesti neka istraga vezana za iste.

Večerašnja tema emisije „Otvoreno“ trebale su biti hrvatske žrtve. Partizanske žrtve. Ali čak nisu imali toliko ljudskosti u sebi da tih sat vremena posvete našim žrtvama.

Uglavnom smo slušali o svim mogućim i nemogućim razlozima zašto do dana današnjega nitko za te zločine nije odgovarao, a koje ne bi progutalo ni petogodišnje dijete. I to bi bilo to. Sat vremena predstave za narod, u kojem su se zločini indirektno opravdavali, upozoravalo se da ti zločini nipošto ne umanjuju vrijednost NOB-a i objašnjavalo zašto će ti zločini ostati nekažnjeni. Po njima, sasvim dovoljno.

Al da je po njihovom, o tim se zločinima nikada ne bi ni govorilo. Kao što se danas nije govorilo ni o tome da je baš na današnji dan pronađena još jedna masovna grobnica, u Hrvatskoj, u Gor-

njem Hrašćanu, koja se procjenjuje na nekoliko stotina pobijenih ljudi nakon 2. sv. rata. Ubijali su nas i proganjali više od pola stoljeća kako bi sakrili istinu, kako bi nam branili da o njoj pišemo i govorimo. A ipak,

usprkos njima, istina polako izlazi na vidjelo. I svaki dan se doznaje nešto novo, pronalaze se novi dokazi o tome što su radili. A oni tu ne mogu više ama baš ništa učiniti.

Naravno, sve dok je Mešića, Kajina i njima sličnih, koje je na žalost na vlast dovela prolivena krv hrvatskih branitelja, sumnjam da će se kazнено procesuirati bilo koji od tih „antifašista“. Uvijek će biti prestari, uvijek će se potezati ustaše i Jasenovac, uvijek će se govoriti da je prošlo previše vremena.

No, čekali smo toliko godina da se o tome uopće počne govoriti. Da počnu iskapati kosti naših pre-

daka koje su zvjerski pobili, misleći da će skupa sa njima zakopati i istinu o onome što su radili. Možemo čekati još.

Vrijeme ide nama u korist. Nije bitno koliko će partizanskih zločinaca u međuvremenu otići u pakao, bitno je da će cijeli svijet na kraju znati što su radili, te da će biti osuđena njihova nedjela.

Možda će onda naši mrtvi konačno počivati u miru.

Bal vampira

Sretna Nova 1946.!

Danas je novopečeni ravnatelj policije, Vladimir Faber, najavio pojačane mjere prisluškivanja i praćenja, presretanja sms poruka i ne znam čega više ne. Ne shvaćam kako će te nove mjere izgledati, obzirom da nas se i onako prati, prisluškuje, čitaju nam se mailovi i snima nas se, ali ne sluti na dobro.

Kaže Faber kako se policiji moraju dati veće ovlasti.

Kada se prisjetim kakve je on sve ovlasti imao i koristio u slučaju generala Glavaša, a sada traži još veće, doista mi se čini da je samo pitanje trenutka kada će Goli Otok ponovo proraditi. Ponovno za iste žrtve.

Doduše, Faber izjavljuje

kako te veće ovlasti treba usmjeravati prema jedan posto kriminalaca a ne prema većini građana, no ponovno se vraćajući na slučaj generala Glavaša, meni se čini vrlo upitnim što su za Fabera kriminalci, a što obični građani.

A nije mi ni jasno kako to Faber prije bilo kakvog suđenja i presude zna tko su obični građani a tko kriminalci. Pa to smo već imali od 1945. Prijeke sudove i presude od strane agenata UDBA-e. Faber te sluša, Faber te tuži, Faber te sudi. Otomansko carstvo je očito bilo previše liberalno.

Ako čovjek na to doda i činjenicu da već postoji zakon koji omogućuje nesmetano praćenje, slikanje, prisluškivanje itd. i koji se ne odnosi striktno na kriminalce, nego na sve građane RH, kakve bi to onda veće ovlasti policija trebala dobiti, izuzev ako se ne radi o tome da nas "pendreče" dok ne priznamo ono što oni hoće da priznamo.

Nadalje, kao vjerna minijaturna kopija svog šefa Karamarka, Faber također najavljuje depolitizaciju policije. Tvrdi da je 50% policije došlo po načelu podobnosti, a ne kvalifikacijama. I da je

posao u policiji mogao do sada dobiti gotovo svatko zahvaljujući političkim vezama.

Sad, bilo bi interesantno za doznati pod čega se računaju npr. bivši članovi "Belih orlova" koji uredno rade u hrvatskoj policiji. Jesu li oni tu na temelju svojih kvalifikacija koje su pokazali za vrijeme Domovinskog rata boreći se na strani četnika, ili su u policiji zahvaljujući podobnosti? Ili su u nju došli preko svojih političkih veza?

A još bi interesantnije bilo doznati kako Faber onda već godinama obnaša vodeće dužnosti u MUP-u i koji se kriteriji, od onih koje je spomenuo, mogu primijeniti

Vladimir Faber: Dodali smo gas i bit će boljih rezultata

Policija radi u kontinuitetu. Mi smo samo dodali gas, no ne bi govorio koja je to brzina, rekao je Ravnatelj policije Vladimir Faber

na njega?

Pompozno najavljene promjene vodećih ljudi MUP-a i ministra unutarnjih poslova do sada su polučile jedino nekim nerazjašnjenim smrtnim slučajevima, te ubojstvom Ive Pukanića. Ubojica Ivane Hodak još uvijek se negdje šeta kao slobodan čovjek. Jedino što smo od te nove garniture do sada dobili je najava da će nas špijunirati na svakom koraku.

No, ako je stara garnitura napravila propust i nije osigurala obitelj Hodak, kako to da se ova nova garnitura ponaša potpuno isto i također nije učinila ništa da osigura npr. Ivu Pukanića? Što se tu u stvari mijenja u načinu rada, izuzev što se mijenjaju čelni ljudi i najavljuje masovna smjena u policiji?

Na mjesto ministra unutarnjih poslova došao je Mesićev čovjek. Onog istog Mesića, koji za savjetnika i prijatelja ima Sašu Perkovića, sina poznatog i visokorangiranog udbaša Josipa Perkovića. Kojeg eto, potpuno neovisno o tome što mu je sin predsjednikov savjetnik, Hrvatska ne izručuje iako postoji međunarodna tjevalica za njim.

Koji je izgleda zločinac bilo gdje, ali u Hrvatskoj nikako, zahvaljujući starim vezama na visokom položaju. I sad će takvi raditi depolitizaciju? Pa jasno je tko su za njih nepodobni i koga će "depolitizirati".

Sva događanja u zadnje vrijeme su direktno ili indirektno vezana uz slučaj Zagorec, koji je, kao niti jedan slučaj do sada, posut krvlju. Kao posljednicu tog slučaja dobijemo policijsku državu sovjetskog tipa. Svi smo sumnjivi, i svi smo potencijalno opasni, i svima će nam ograničiti građanska prava. Dobro, ne baš svima. Nekima neće. Na primjer, nitko neće niti jedno pravo uskratiti Mesiću koji: godinama vodi medijsku hajku protiv Zagorca, javno prijeti njegovoj obitelji da se imaju nečega bojati, šalje svoje pulene na tajne pregovore s istim, blisko se družio godinama s pokojnim Pukanićem, protiv kojeg postoji nekoliko tužbi u kojima je sudjelovao odvjetnik Hodak, pa čak i pokojna Ivana Hodak...iako je preko tisuću kanala i veza isprepleten s akterima slučaja Zagorec njega nitko neće ispitati, privesti ili staviti na poligraf. Zato postoji imunitet. I novoustoličeni kadrovi koji su dugogodišnji suradnici istog.

Na pragu smo velikog i sveopćeg povratka svih jugoslavenskih i komunističkih kadrova na čelna mjesta u državi, i to na velika vrata. Nije da su do sada sjedili nezaposleni, ali evo sada će im i ovlasti biti daleko veće. Ti ljudi bi nam trebali osigurati mir, slobodu i sigurnost. Kako? Pa ti ljudi su služili režimu koji nas je ubijao 50 godina. I sada će nas štiti i braniti? Od koga, od njih samih?

Naša je policija, kao i tajne službe, uz sve ovlasti koje su imali, odavno bila sposobna da se obračuna s kriminalnim miljeom u zemlji. Meni se čini da kod nas mafija i nije neki veliki problem, bar ne ona o kojoj se piše kao o takvoj.

Problem je ona druga, nedodirljiva mafija, a nju sigurno neće nitko istraživati, nitko im neće čitati poštu i prisluškiivati telefone.

I nikakve duge cijevi na ulicama kao ni policijska pojačanja nam neće pomoći da je se riješimo.

Protiv takvih postoji samo jedno efikasno oružje i krajnje je vrijeme da ga upotrijebimo: Lustracija.

Mesić kao vođa kulta zločinačke ideologije

Danas smo po raznoraznim medijima ponovno imali prilike pročitati najnovije «bisere» predsjednika Mesića. Nakon uobičajenog trabunjanja o tome da današnje Hrvatske ne bi bilo bez antifašizma, Mesić je najnoviji skup «bala vampira» iskoristio da javnosti pokuša nametnuti svoj stav u pitanju zabrane simbola totalitarnih sistema.

Pa je tako, vjerovali ili ne, obraćajući se sudionicima tog bala izjavio sljedeće: «Vi ste se borili pod hrvatskom trobojnicom na kojoj je bila crvena petokraka. To je bio simbol borbe za slobodu i tako mora i ostati. Povijest se ne može i ne smije mijenjati».

Čini mi se da je Mesiću «antifašizam» do te mjere pomutio pamet da više ne može kontrolirati ni svoje napisane govore.

Ono što za Mesića predstavlja ta crvena petokraka, za sve sudionike i stradalnike Domovinskog rata ima potpuno suprotno značenje. Pod tom su crvenom petokrakom širom Hrvatske ljudi ubijani, silovani i mučeni. Ta nam je crvena petokraka spalila gradove i sela, odvodila naše ljude u četničke logore smrti i sijala smrt na svakom koraku.

Sve je to izgleda predsjednik Mesić prespavao ili mu je potpuno nebitno. Da mu je bitna i jedna jedina hrvatska žrtva u Domovinskom ratu, zastao bi bar na tren i promislio o tome da je to žrtva baš te njegove crvene petokrake.

A možemo se vratiti i više unatrag, pa se podsjetiti da je Državna komisija Republike Slovenije utvrdila da je samo na području Slovenije najmanje 100.000 žrtava komunističko partizanskog

zločina, s tim da taj broj nipošto nije konačan i da se radi samo o Sloveniji, prostorno najmanjem dijelu ex Jugoslavije. Dok ne doživimo dan da pravna država doista profunkcionira, možemo se samo pitati do kojih se vrtoglavo visokih brojki kreću žrtve Mesićeve petokrake i nakon 2. sv. rata.

No, ono što je posebno zanimljivo svakako je licemjerje našeg predsjednika i našeg premijera, koji se izgleda ne mogu dogovoriti i dati identične izjave čak ni kada složno rade protiv Hrvata i Hrvatske.

Prije samo nekoliko dana, premijer Sanader izjavio je kako poklič «Za Dom spremni» nikako nije domoljubni, uz obrazloženje da je on to nekad bio, ali je prestao biti kada su za vrijeme NDH pod tim pokličem ubijani ljudi.

Na stranu to što je izgleda i premijer prespavao Domovinski rat, slobodno se možemo upitati kak-

va to dvostruka mjerila vrijede u ovoj državi i kako to da u njoj ne postoji redovna procedura za donošenje zakona, nego iste guraju premijer i predsjednik shodno svojim potrebama, ili dogovorima, kako već.

Jer, ako se za poklič «Za Dom spremni» primjenjuje to da ga treba staviti van zakona jer su pod njim ubijani ljudi, onda se apsolutno isto mora postupiti i kada je u pitanju crvena petokraka.

Pod kojom su što u mirnodopskim uvjetima nakon 2. sv. rata što u Domovinskom ratu također ubijani ljudi.

Ukoliko se pristupi primjeni tih dvostrukih mjerila, slobodno možemo zaključiti da se svi oni koji su pobijeni od strane nosioca crvene petokrake u ovoj zemlji ne tretiraju kao ljudi.

I shodno tome zatražiti pravdu, gdje god to bude potrebno.

Sveta tri kralja

Mesiću i Sanaderu, za milijun eura donesite informacije o našim mrtvima i nestalima

Evo su nam Mesić i Sanader, ne znam više po koji to put, najavili još jedno u velikom nizu službenih putovanja u Srbiju planirano za 3. mjesec o.g.

Sad, kad bi oni to plaćali iz svojih džepova, čovjek bi mogao samo biti tužan radi prioriteta ljudi koji su, na žalost, hrvatski predsjednik i hrvatski premijer. No, s obzirom da za ta žikina kola plaćamo svi mi, trebamo se upitati, želimo li doista financirati njihovo ljubakanje po Srbiji? Tim više, što s niti jednog jedinog putovanja tamo nisu donijeli nešto korisno za Hrvatsku, poput plana minskih polja, na primjer. Ili poput lokacije grobnica svih onih naših za koje njihovi najbliži ni do dana današnjeg ne znaju gdje su i kako završili.

Ne, Mesić i Sanader se u svojim posjetima Srbiji igraju Sveta tri kralja. Oni nisu tamo da dobi-ju, samo da daruju. Pa tako, ovaj put daruju Srbiji prijevode vrijedne milijun eura. Milijun eura, prava sitnica, što bi rekao Sir Oliver iz grupe TNT. Al, zna se i zašto je to Sir Oliveru uvijek bila sitnica. Nije se dogodilo da je taj lik iz crtića nešto kupio ili zaradio. Ne, on je uvijek sve pokrao. Pa otuda i takvo vrjednovanje.

Razmišljam, zašto nismo mogli Srbiji te prijevode prodati za pola cijene? Njima bi itekako išlo u račun da plate pola cijene, a mi bi s tih pola milijuna eura, koje bi dobili od njih, mogli iskopati na svjetlo dana još puno, puno grobnica koje su napunili „antifašisti“, da nam od sramote ne mora Slovenija sve odrađivati.

Mogli bi isto tako pomoći hrpi hrvatskih branitelja, koji i dalje dižu ruke na sebe ogorčeni što

državom koju su stvorili, a koja nikako nije ono što je trebala biti, što samim odnosom prema njima.

Svašta bi se moglo s pola milijuna eura. Ali je izgleda puno važnije taj novac pokloniti onima koji su nas ubijali do prije manje od 15 godina. Valjda su tim svojim djelima zavrijedili takav poklon, bar u očima naših premijera i predsjednika.

Izgleda da za njih ne postoji nikakva kriza u Hrvatskoj. Ne postoji masovna nezaposlenost, koja je iz dana u dan sve veća. Ne postoji ni zamrzavanje plaća. Bit će da je kod nas sve super, samo narod to nikako da shvati.

I u vrijeme, kada su sve češći prigovori iz cijele Europe na Hrvatsku, što se događa?

Po dobrom starom običaju, Hrvatska se vlada okreće ponovno Srbiji. Zemljom s kojom nitko normalan ne bi htio i ne želi imati posla. Al mi ne samo da želimo imati što bolje odnose, nego još i plaćamo za to. Sitnicu vrijednu milijun eura. Popraćenu obećanjima kako mi njima nikako nećemo stvarati nikakve teškoće kada bude njihov red za ulazak u EU.

Ja se doista često znam pitati živim li uopće u zemlji koja se zove Hrvatska, ili u nekom srpskom protektoratu, kojem su, eto, dali ime Hrvatska ne bi li se Hrvati, koje inače nitko ništa ne pita, uspjeli zavarati da žive u svojoj državi.

Mišljenja sam da je naša osnovna greška ta što smo dopustili da nam na vodeća mjesta zasjednu ljudi koji su ne samo birani iz starih partijskih

redova i poslušnika, nego i oni koji nikada nisu shvatili značenje riječi Domovinski rat.

Čast rijetkim, jako rijetkim izuzecima, al doista se lako ljubakati po Srbiji svima onima koji rata vidjeli nisu, koji su na vrijeme posklanjali svoju obitelj i sebe samoga u neke podruge ili na druga sigurna mjesta i svoje spoznaje o Domovinskom ratu crpe iz izvještaja koji su im podnošeni ili iz televizijskih reportaža.

Ovu su zemlju trebali voditi oni koji su ju i stvarali. Doista stvarali. I koji jako dobro znaju s koliko je muke i krvi ona konačno stvorena.

Ti bi ju ljudi znali cijeniti, za razliku od ovih, koji ju rasprodaju na svakom koraku, čiji su prioriteti Srbija i EU, a ne vlastita zemlja. I koji bi sigurno prije od Srbije

tražili da plati ratnu odštetu, umjesto da joj donose milijun eura na ruke.

Nadajmo se, da još nije kasno da tako jednom u budućnosti i bude.

I na kraju, konkretan prijedlog za dvojicu hrvatskih dužnosnika. Gospodo Mesiću i Sanaderu, vjerujem da vas previše ne zanima činjenica da Hrvatska još uvijek ne zna sudbinu šezdesetak ljudi odvedenih iz Veleprometa prema Ovčari. Pronađeno je dvije stotine likvidiranih nevinih ljudi od strane onih s kojima se idete družiti. No, njih šezdesetak nikad nije pronadeno. Ako za tih milijun eura ne donesete natrag informaciju o tome gdje je grobnica, ne trebate se ni vraćati.

Mesić protiv institucija sistema

Ako ste do sada vjerovali kako je baron Munchausen sinonim čovjeka koji može najviše lagati, trebali bi to mišljenje promijeniti, nakon što pročitate najnoviju Mesićevu izjavu o policijskom ispitivanju boraca NOB-a o zločinima koji su počinili partizani.

Dok su naše branitelje zatvarali i sudili, Mesić je govorio kako se moraju pustiti institucije sistema da rade svoj posao na miru. Dok su naši ljudi isporučivani Haagu, Mesić se pozivao na te iste institucije.

Sada, kada se ispituju Mesićevi suborci još iz vremena dok je džepario mrtvace u 2. sv. ratu, te iste institucije Mesića ni malo ne zanimaju. Kakve institucije, one služe samo kada treba zatvarati hrvatske branitelje. Za tzv. antifašiste one nisu nadležne. Za njih je nadležan samo i jedino Mesić, kojemu plaću na suosjećajnom ramenu.

Nadalje, kaže Mesić kako se to ispitivanje provodi tajno, te kako o tome nitko ništa ne zna.

Bit će da Mesić nije nikada izašao iz doba komunizma, dušom i srcem, pa vjeruje da se samo na takav način može raditi.

Također, bit će da Mesića nikada nije zanimalo da pročita sve one prijave koje već godinama leže u ladicama Državnog odvjetništva protiv partizanskih zločinaca, a u pitanju kojih nikada nitko nije poduzeo ništa.

Također, izgleda da Mesić uopće ne prati ni medije.

Jer, da je tako, znao bi koliko se pisalo o Stjepanu Hršaku, partizanskom zločincu koji živi na Tuškancu i koji se u jučerašnjim vijestima spominje samo po inicijalima.

Protiv Hršaka je također podneseno nekoliko

prijava, između ostalih, za likvidaciju 23 svećenika, a protiv istog do dana današnjega nije podignuta optužnica.

Moguće baš zahvaljujući tom istom Mesiću, koji ništa ne zna kada se radi o zločinima partizana, ali sve zna kada se radi o zbivanjima u Domovinskom

Dapače, onda je toliko dobro upućen u zbivanja da odlazi svjedočiti u Haag protiv ljudi koji su se borili za slobodnu Hrvatsku.

Činjenica da se radi o starim ljudima važna je otprilike isto tako kao to pada li danas kiša u krupnim ili sitnim kapima.

Tooliko je, naime, bila važna i kada se radilo Dinku Šakiću ili Milivoju Ašneru, također starim ljudima.

Kao što Mesić voli govoriti kada se radi o sudjenjima našim braniteljima iz Domovinskog rata, zločin je zločin.

I kao takav, treba biti kažnjen.

Mesić je dokazao da se može i dublje

Današnja izjava predsjednika Mesića kako bi hrvatske branitelje radi štednje trebalo pokapati bez vojnih počasti predstavlja krunu njegovih izjava i napora da se kriminalizira kako cijeli Domovinski rat, tako i hrvatski branitelji.

Mesiću izgleda nije dovoljno što je protiv tih istih branitelja i tog istog Domovinskog rata svjedočio u Haagu, pokopao bi nas valjda tisuću puta samo da može.

Ne bi me iznenadilo da, sve pod parolom štednje, uskoro predloži i zajedničko pokapanje hrvatskih branitelja u neku masovnu grobnicu. Po mogućnosti neobilježenu, po uzoru na dijela njegovih tzv. "antifašista".

Tako bi mogao, ostavši dosljedan samome sebi, sve te neobilježene grobnice proglasiti ustaškim, te se osobno založiti za to da se ne istražuju. Ne bi mu bilo prvi put, ima Mesić već uhodanu praksu kada je u pitanju tako nešto.

Mogao bi po uzoru na svoje idole i upriličiti npr. jedno masovno strijeljanje hrvatskih branitelja, sve u istom danu, kako bi se uštedjelo na sprovodima. Za razliku od 2. sv. rata kada je mali Stipica morao ići po šumama i gorama kako bi ispraznio džepove poginulih vojnika, ovaj put bi mogao izdžepariti sve odjednom. Uštedio bi na vremenu, a dobro znamo koliko vrijeme predsjednika RH košta. Zar ne plaćamo svi njegove putove od "ogromne" važnosti širom svijeta, od kojih koristi imamo manje nego od lanjskog snijega, bitno da Mesić uživa i nesmetano radi štetu Hrvatskoj na svakom koraku.

Kako bi se što više uštedjelo, mogao bi Mesić u svrhu likvidacije hrvatskih branitelja zaposliti na crno roditelje nekih svojih savjetnika. Vjerujem da bi isti pristali raditi za minimum plaće, više onako iz užitka, obzirom da imaju ogromno iskustvo kada je likvidacija Hrvata u pitanju.

A možda bi mogao povući i neke od svojih srpskih veza koje tako brižno njeguje, a koji bi taj posao obavili noževima, po dobrom starom srpskom običaju, pa bi se uštedjelo i na mecima.

Mogućnosti su beskrajne.

A koliko god Mesiću mozak atrofirao, zadnja moždana stanica će mu služiti za vrijeđanje i ponižavanje Hrvata.

Što to Mesić nikako ne može oprostiti hrvatskim braniteljima, pa dobar dio svog vremena odvaja kako bi smislio način da ih što više iskriminalizira i izvrijeđa?

Moguće to što hrvatski branitelji predstavljaju sve ono što on nije.

Hrabre i poštene ljude, koji vole svoju Domovinu, koji ne rade protiv nje jer su bili spremni platiti najvišu cijenu da bi ju izborili. Koji nisu, poput Mesića, pjevali Juru i Bobana u inozemstvu dok je ubirao novce od naših Hrvata, a sve u ime ove Hrvatske i ovih branitelja za koje bi danas najradije da ih nema. Ono što su hrvatski branitelji pjevali, pjevali su na prvim crtama bojišnica i nisu pri tome punili svoje džepove.

Teško je osobi bez ikakvih moralnih vrijednosti pogledati negdje drugdje izuzev u svoje ogledalo. Jer, samo u tom ogledalu može pronaći sebi sličnog.

Pa, ako se već ti hrvatski branitelji ne ubijaju dovoljno brzo kako bi na vrijeme nestali sa lica zemlje, koliko god im vlast u tome svojim "djelima" pomaže, Mesić se dosjetio rješenju.

Treba ih pokopati tako da ih se što manje pamti, sve pod izgovorom opće štednje.

I koliko god ja osobno štedjela na nekim stvarima, znam za jedan sprovod na kojemu sigurno to neću raditi, ukoliko ga doživim.

Bit će to slavlje koje će se pamtiti.

Još jedan bal vampira

I ovogodišnju proslavu dana antifašističke borbe veliki je antifašist Mesić iskoristio kako bi opravdao pokolj na Bleiburgu. Po ne znam koji put, naglasio je kako su mnogi ubijeni na Bleiburgu krivi za Jasenovac. Kada se sluša Mesić, čini se Bleiburg jednostavno morao i trebao dogoditi. Kao nešto potpuno prihvatljivo i samo po sebi razumljivo.

Ono Mesićevo čuveno da institucije trebaju raditi svoj posao nismo imali prilike čuti ni jedan jedini put kada su u pitanju zločini na Bleiburgu. Moguće Mesić ono što se na Bleiburgu događalo uopće i ne smatra zločinom, pa ne smatra da neke institucije tu imaju uopće što tražiti.

Ako se prisjetimo njegove intervencije prije nekoliko mjeseci, kada su ispitivani antifašistički mogući sumnjivci za masovne pokolje nad Hrvatima, postaje savršeno jasno da Mesić ima dva mjerila: Institucije su potrebne i trebaju raditi svoj posao kada se hrvatski branitelji optužuju za sve i svašta, isporučuju u Haag i trpaju u zatvore. Dapače, u tim slučajevima se Mesić i osobno uključuje, pomažući tim institucijama svojim svjedočenjima, kao i tonama materijala za koje nitko ni dan danas nema potvrdu da su legalnim putem predani Haagu, a koje niti jedna normalna država ne bi ni predala. Također su potrebne da svako malo podsjetite ljude da su ustaše činile nezamislive zločine.

No, kada su u pitanju zločini tzv. antifašista, nema potreba za nikakvim institucijama. Onda Mesić govori o starim ljudima koje se uznemirava tamo nekakvim ispitivanjima što nikako nije u redu.

Razumljivo je da Mesić nastoji pod svaku cijenu spriječiti bilo kakvo ispitivanje i eventualno suđenje antifašistima. Prisjetimo se malo kako su to "antifašisti" rješavali. Narodni sud na licu mjesta i u najboljem slučaju, metak u glavu. Kakva ženevska konvencija, kakva prava. I desetlje-

ćima nakon tisuća pobijenih Hrvata zahvaljujući svojim funkcijama nastavili su štititi te svoje narodne sudove, pa sve do dana današnjega.

Kada su u pitanju hrvatski branitelji, nešto što bi se nazvalo Narodni sud ne postoji. Te su povlastice bile i ostale rezervirane za "antifašiste". Samo su oni smjeli nekažnjeno ubijati, silovati i pljačkati. I k tome još svake godine slaviti, između ostaloga, vjerojatno i to što nikada nisu pozvani da odgovaraju za svoje zločine.

Slušamo već godinama kako se pojedinci iz Domovinskog rata trebaju osuditi i distancirati se od onoga što su radili, kako ne bi ispalo da je cijeli Domovinski rat bio zločinački.

Antifašiste koji su činili zločine nisu nikada sudili, njihovi se suborci nisu nikada distancirali od njih. Slijedom te logike, ispada da je cijeli antifašistički rat u prostorima ex Jugoslavije bio

zločinački. Jer, da nije, kako je to u više navrata rekao predsjednik Mesića kada se radilo o Domovinskom ratu, pojedinci bi se osudili kako osobno tako i njihovi postupci.

Sad, da nemamo Mesića, uvjerenog antifašistu koji naokolo pjeva Juru I Bobanu I njemu slične, možda bi se tako nešto i dogodilo. Možda bi doživjeli da se oni antifašisti koji su ubijali vojnike koji su se predali, žene i djecu budu osuđeni. Ovako, svi mi kojima su isti pobili prijatelje i obitelj u njih možemo gledati jedino kao zločince koji nikada nisu odgovarali za svoja nedjela, niti su se ikada od njih ogradili na način da puste te institucije da odrade svoj posao kada su u pitanju zločini antifašista.

No, kako za Mesića, prema njegovoj vlastitoj izjavi, nisu sve žrtve iste, dok je on predsjednik nemamo što ni očekivati izuzev daljnje zaštite onih koji su se pod krinkom antifašista obračunali sa hrvatskim narodom. S obzirom da su to za Mesića manje vrijedne žrtve, sumnjam da ćemo doživjeti da vidimo kako institucije rade svoj posao, kada su naše, hrvatske žrtve u pitanju.

A slušati gđu (ili drugaricu, kako god) Čulinović-Konstantinović kako govori da su se i partizani i hrvatski branitelji borili za istu stvar, za Hrvatsku, premašuje i ono što bi eventualno mogao izgovoriti baron Munchausen.

Nazovimo stvari pravim imenom:

Partizani su se borili za Jugoslaviju.

Hrvatski branitelji borili su se protiv vojske te iste Jugoslavije. Protiv vojske koja je s tom istom crvenom petokrakom na čelu ubijala Hrvate kako za vrijeme Domovinskog, tako i za vrijeme 2. sv. rata.

Znači, antifašisti i hrvatski branitelji borili su se za potpuno suprotnu stvar. Jedni za Jugoslaviju, a drugi za Hrvatsku, protiv te iste Jugoslavije.

Ne znam kako vama, ali meni to ne zvuči ni malo isto.

No, sve dok potomci tih istih „antifašista“ sjede na ključnim mjestima u hrvatskoj Vladi, govorit će i raditi što će htjeti. I nikada, nikada neće odgovarati za sve one pobijene Hrvate, njihovi se zločini nikada neće procesuirati i osuditi, a zahvaljujući Mesiću i njemu sličnima, neće se smeti ni istraživati te zločine.

Stoga, ne zaboravimo ono što su naši stari tako dobro znali i zahvaljujući čemu smo preživjeli: Hrvatska povijest, prava hrvatska povijest, ne uči se u školama. Ona se oduvijek učila samo doma.

Mesić i odličja

Evo čitam kako je predsjednik Mesić najavio oduzimanje odličja Vladimiru Zagorcu i generalu Mirku Norcu, nakon što je ista već oduzeo pok. Ivanu Koradeu.

Što se Koradea tiče, nije da ga opravdavam, ali ne uspijevam shvatiti bit svega toga. Ako čovjek odličja dobije za neki hrabar i izuzetan čin u ratu, kakva je svrha toga da mu se ta odličja kasnije oduzmu, nevezano za to što je počinio? Jer, to je odličje dobio za nešto što je već učinjeno, dakle, nije ga dobio na kredit koji mora

isplaćivati do kraja života, a u slučaju da kasni s uplatom, ista mu se oduzimaju. Ne može se izbrisati prošlost, niti se sada svi moramo i trebamo pretvarati kako se ne sjećamo radi čega su neki ljudi dobili svoja odlikovanja. I kakve veze uopće ima odličje koje je netko dobio za iskazanu hrabrost u ratu s nečim što je počinio u miru, pa da se te dvije stvari povezuju? Ako je netko danas najgori ubojica ili lopov, to nikako ne mijenja činjenicu da je jednom, prije, odlikovan za nešto dobrog što je učinio. Jednostavno, takav je danas, a onakav je bio prije. Ako je bio, na-

ravno. No, u to se ne bi puno miješala, to najbolje znaju oni koji su bili uz Koradea.

Što se Zagorca tiče, ne vjerujem da postoji i jedan jedini branitelj koji će prigovoriti tome što će isti ostati bez nekoliko kilograma raznoraznih odličja, koje po nekoj pravici nikada nije trebao ni dobiti. Zagorčev ratni put počinje i završava što dalje od prvih crta bojišnica. A doista je paradoksalno da sva ta odličja ima čovjek koji je nakon Domovinskog rata izašao kao izuzetno bogat čovjek, dok je hrpa hrvatskih branitelja, pravih branitelja, ostala bez posla i krova nad glavom. Dakle, tu se može govoriti o odličjima koje Zagorac nikada nije trebao ni dobiti, kada se samo sjetimo svih onih koji su se hrabro borili a danas su ili invalidi, ili jedva preživljavaju, ili ih više nema među nama. I od kojih je svaki zaslužio odličje, samo je problem u tome što su se odličja dijelila podobnima, a ne zaslužnima. Ne uvijek, ali jako često jesu.

No, onda dolazimo do generala Mirka Norca. Čovjeka za kojeg ljudi koji su imali čast boriti se uz njega imaju samo riječi hvale. To što je general Norac danas u zatvoru, umjesto da živi poštovan i cijenjen kao hrvatski heroj, jer on to i jeste, dovoljno govori o državi za koju se taj isti general Norac borio. I o ljudima koji danas tom državom vladaju.

Podsjetimo se, protiv generala Norca svjedočila je hrpa četnika, od kojih su neki osuđeni kao ratni zločinci. Al našem pravosuđu ni najmanje ta „sitnica“ nije smetala da ih pozove kao svjedoke optužbe protiv generala Norca, te time prihvati riječ osuđenog četničkog zločinca kao relevantnu za hrvatsko pravosuđe.

Doista, može li se niže? Meni se čini, teško.

Pa ako je general Norac zločinac u očima tih istih četnika ili u očima onih što skidaju gaće svaki put kad EU zaprijeti prstom, sigurno nije zločinac u očima Hrvata koje je branio od jugočetnike agresije, niti tim istim Hrvatima nešto znače četnička svjedočenja.

Ali ni malo ne sumnjam u to da će oduzimanje odličja generalu Norcu za predsjednika Mesića biti čin koji će ga jako usrećiti.

Jeste da smo mi jedan narod, jer, da nije tako, ne bi jedan Mesić nikada bio u poziciji da oduzima nekome odlikovanje. Mesić, koji je izdao svoj narod i državu kojoj je predsjednik, koji je tajno svjedočio u Haagu i lagao isti taj narod kako to nije učinio, koji je izigravao velikog ustašu skupljajući lovu u inozemstvu i pjevajući Juru i Bobana, da bi danas bio prisutan na svakom tzv. „antifašističkom skupu“, kojeg tuži hrpa ljudi ali nikako da dođu do pravde jer se isti krije iza predsjedničkog imuniteta. Mesić, kojeg ni malo ne zanimaju hrvatske žrtve i koji Bleiburg proglašava razumljivim činom osвете, koji stopira svaku istragu o zločinima koji su počinili partizani, ali se i te kako poziva na institucije sistema kada treba hrvatske branitelje trpati u zatvore.

I sada takva osoba oduzima odličja jednom generalu Mirku Norcu, za nevjerovati.

Ili možda baš i jeste shvatljivo. Jer, ta je odličja generalu Norcu dao prvi hrvatski predsjednik. Hrvatski. A to što ih sada oduzima neki tamo Mesić neće promijeniti ama baš ništa.

Pogotovo neće promijeniti mjesta koja će i jedan i drugi zauzeti u hrvatskoj povijesti.

General Mirko Norac, hrvatski heroj i branitelj.

I Stjepan Mesić, haaški doušnik i diler transkriptata.

© MSM

Čaršija

Žarko Puhovski - profesionalni svjedok protiv Hrvata

Na šesnaestu obljetnicu operacije Maslenica u kojoj je oslobođen dio zadarskog zaleđa i izvršena deblokada Zadra, a u kojoj je poginulo nekoliko desetina hrvatskih branitelja i civila iz svih krajeva Hrvatske, umjesto počasti svih nas ljudima koji su dali svoje živote da bi mi danas mogli živjeti u miru, za dar smo dobili neugledan lik i nedjelo uglednog profesora Žarka Puhovskog u svim hrvatskim medijima.

Obično se uoči svake obljetnice neke pobjedničke akcije HV iz Domovinskog rata, a također i uoči obljetnice nekog masovnog pokolja nad Hrvatima kroz medije prolije ogavnost nekog sličnog tipa, pa ni ovog puta nismo mogli očekivati nešto drugo.

Reče naš profesor Puhovski, između ostalog: "... nedvojbeno da je za vrijeme i neposredno poslije akcije između 120 i 150 tisuća ljudi s tog područja napustilo mjesto svojeg boravišta i da je otprilike tri četvrtine svih tih ljudi pripadalo seoskom stanovništvu. Osnova sociologije pokazuje da seljaci ne napuštaju boravište, svoja imanja i sela osim u slučaju osjećaja izravne životne ugroženosti. Zbog toga je, po mojem sudu, riječ o etničkom čišćenju".

Navedeno je ugledni profesor izjavio u kontekstu činjenice da će on biti svjedok haškog tužiteljstva protiv hrvatskih generala Ante Gotovine, Ivana Čermaka i Mladena Markača, koji su prije šesnaest godina (više-manje) držali glavu u torbi i hodali po Velebitu i minskim poljima Ravnih Kotara dok je ugledni profesor čučao u Zagrebu i živio na grbači poreznih obveznika (dobro, plaćao ga je i Soros).

Nije poznato od kad je profesor Puhovski stručnjak za sociologiju budući da predaje predmet Filozofija politike na zagrebačkom Filozofskom

fakultetu, a između ostalog sam sebe reklamira kao stručnjaka iz područja filozofije politike, etike, filozofije kulture, filozofije prava, i teorije socijalnih znanosti, kad se usudio dati tako hrabru izjavu cilj koje je naštetiti hrvatskim braniteljima i Hrvatskoj.

No zato je dobro poznato njegovo iskustvo u svjedočenju protiv domoljubnih Hrvata. U tome uglednom profesoru Puhovskom nema premca.

Naime, ugledni profesor je na počecima svoje akademske karijere svjedočio u korist tužiteljstva komunističke Jugoslavije protiv hrvatskih studenata (npr. Dražena Budiše) iz 1971. godine, a nakon toga, tj. nakon što je očišćen teren od nepoćudne mladeži koja je pretendirala postati hrvatska inteligencija, a koja je potrpana u Staru gradišku, Goli otok i Lepoglavu, počinje Žarkova meteorska akademska karijera.

Teško da ovoga puta profesor pretendira na čišćenje konkurencije kako bi mogao zauzeti njihovo mjesto, no moguće je da očekuje neko novo lansiranje prema položaju dekana, rektora, akademika, a možda se odluči i na povratak politiku u kojoj je propao 1990. godine s projektom Jugoslavenske demokratske inicijative. U tom kontekstu se i ovo čišćenje konkurencije i treba gledati: ovoga puta ne sudjeluje u čišćenju konkurencije sastavljene od hrvatskih intelektualaca kako bi kao Jugoslaven napredovao u akademskim krugovima, nego vjerojatno čisti konkurenciju u politici. Kako bilo da bilo, povijest se ponovila: Jugoslaven Puhovski u korist tužiteljstva svjedoči protiv domoljubnih Hrvata, i to je sve što je važno.

Vratimo se na trenutak na njegovu podlu izjavu o seljacima i u kojim prilikama napuštaju svoje boravište. Možda sociolozi to i misle, ali svi mi koji živimo na ovim prostorima znamo da to nije istina, a to sigurno dobro zna i ugledni profesor Jugoslaven, profesionalni svjedok protiv Hrvata. Nije potrebno puno pameti i prisjećanja da bi se došlo do zaključka da je situacija na ovim našim prostorima potpuno drukčija. U svim balkanskim ratovima u devedesetim godinama Srbi su se organizirano i masovno iseljavali i iz sela i iz gradova po naređenju svojih političkih i vojnih vođa: i na Kosovu, i u Hrvatskoj i u BiH, i to redovito prije bilo kakvih kontakata s protivničkom vojskom. Svi se sjećamo slika raznih prognaničkih kolona iz devedesetih, s jednom razlikom da su Hrvati, Bošnjaci i (uglavnom) Albanci u tim kolonama u rukama držali tek pokoju vrećicu ili neko dijete, dok su Srbi gotovo redovito bili u traktorskim kolonama s ponekim automobilom uglavnom s prikolicom i gomilom stvari. Naravno, nersrpski prognanici su do kraja svog prognaničkog puta morali proći nekoliko srpskih kontrolnih točaka i ukoliko su uspijevali sakriti koju njemačku marku kako bi platili vlastiti život, uspjeli su živi stići na svoje prognaničko odredište.

Najzorniji primjer takve prakse je srpsko iseljavanje iz Sarajeva nakon potpisivanja Day-

tonskog sporazuma, 1996. godine, kad je rat već prestao. Iako se radi o gravitacijskom području Sarajeva i nekim dijelovima samog Sarajeva (Vogošća, Ilijaš, Ilidža, Hadžići, Rajlovac, Dobrinja, Grbavica...) činjenica jest da je to područje napustilo gotovo sve srpsko stanovništvo, i iz sela i iz prigradskih naselja, i to na nagovor svojih političkih vođa koji su im naređivali da niti jedan srpski grob ne smije ostati u Sarajevu, s ciljem naseljavanja na područja iz kojih su protjerali Hrvate i Bošnjake. Svi se dobro sjećamo scena vađenja leševa iz grobova i tovarjenja istih na prikolice.

Ugledni profesor nije glup, pa je vjerojatno namjerno spomenuo baš seljake, ostavivši sam sebi prostor da može odbaciti analogiju sa srpskim iseljavanjem iz Sarajeva kako bi otežao položaj Hrvata u Haagu jer aludira na činjenicu da je okolica Sarajeva nije seosko područje pa se za isto ne može primijeniti ta njegova osnova sociologije. Međutim, to jednostavno nije točno. Uzmimo za primjer općinu Hadžići u kojoj je prema popisu iz 1991. živjelo oko 24 tisuće ljudi u čak 62 naselja, odnosno prosječno 245 ljudi u jednom naselju, dok je u naseljima s pretežitim srpskim stanovništvom živjelo u prosjeku svega 85 ljudi. Ista je situacija i s Ilijašem u kojem je 1991. živjelo oko 25 tisuća ljudi u čak 77 naselja, odnosno tek oko 175 ljudi u prosjeku po pojedinom naselju, dok je u naseljima s većinskim srpskim stanovništvom živjelo u prosjeku tek oko 166 ljudi. Slična je situacija i na Ilidži (bez urbanog dijela) i drugdje, a svugdje je došlo do masovnog iseljavanja seoskog srpskog stanovništva bez da su imali osjećaj životne ugroženosti.

Nema te osnove sociologije niti tog profesora Jugoslavena koji će dokazati da naselja od 80 ili 175 ljudi nisu sela.

Profesor Puhovski će nam svima trebati objasniti o kojoj se to osnovi sociologije radi, onda će nam trebati objasniti zašto koristi tu osnovu sociologije ako ista nije primjenjiva za naše prostore, a naročito nije primjenjiva kad su u pitanju Srbi.

A ako slučajno nije znao za iseljavanje Srba iz Sarajeva iz 1996. godine, onda će nam trebati objasniti kako to da on uvijek sve zna o srpskim žrtvama kad treba dokazati zločine Hrvata nad Srbima, a ne zna ništa o srpskim žrtvama kad su za iste odgovorni sami Srbi.

Profesor će nam također trebati objasniti zašto se u određenim slučajevima u svojim teorijama služi konkretnim dokazima prikupljenim na terenu ako isti idu na štetu Hrvata, a u određenim

slučajevima u potpunosti zanemaruje činjenice i služi se nekakvim osnovama sociologije opet na štetu Hrvata.

U pitanju su sudbine hrvatskih domoljuba, pa je važno doći do istine i do stvarnih motiva profesora Puhovskog. A u pitanju je i profesorov akademski ugled, i zbog toga će morati reagirati. Jer sigurno neće reagirati samo zbog ljudskih sudbina. Bar ne kad su u pitanju Hrvati.

(Jugo)Slavenka Drakulić i jugonostalgičari

Vjerujem da većinu ljudi nije ni malo iznenadio članak Slavenke Drakulić u britanskom *Guardianu* po svom sadržaju, nego sama činjenica da ga je eminentni britanski časopis uopće objavio.

Uvijek je zanimljivo kada netko, tko je bar malo relativno poznat, pljuje po svojoj zemlji i svojim sunarodnjacima, a Drakulićka je oduvijek bila pravi majstor kada je tako nešto trebalo uraditi. No, ono što svijetu nije poznato je to, da Hrvatska nikada nije bila njena domovina, niti su Hrvati njeni sunarodnjaci. Njena je zemlja jedna i jedina, nikad neprežaljena Jugoslavija.

Obzirom da te Jugoslavije više nema, kao i da više ne postoji bratstvo i jedinstvo, bar ne u obliku koji bi nju zadovoljio, Drakulićka se primila onoga što već godinama najbolje radi: Prikazati tu mrsku tvorevinu, Hrvatsku izvan jugoslavenskih granica, kao ustašoidnu, fašističku zemlju, koja je napućena ratnim zločincima.

U svom uratku dotaknula se, onako kao usput, čak i ministara u hrvatskoj Vladi, čime je svijetu

nametnula pitanje je li i ta, hrvatska Vlada, u biti fašistička. Naravno, sve to skupa nije moglo proći bez da se postavi pitanje treba li zabraniti koncerte Marka Perkovića Thompsona, koji toliko bole i smetaju svim jugonostalgičarima da na svaki njegov koncert pošalju bar jednog tipa sa ustaškom kapom, kako bi se imalo o čemu pisati.

Zanimljiva je to stvar s "antifašistima" i jugonostalgičarima. Oni uvijek i svugdje vide ustaše i fašiste. Vidjeli su ih u ex Jugoslaviji, kada su zatvarani, mučeni i ubijeni bezbrojni nevini ljudi samo na temelju njihovih prijava. Vidjeli su ih u Domovinskom ratu, kada je konačno srušena jedina država koju su imali i u koju su se zaklijali. Vide ih i danas. A sigurna sam da će ih vidjeti i za 50 godina. Jer, ne zaboravimo, "antifašisti" su vječni. Mi i danas plaćamo za penzije njihove djece i unuka, a ni malo ne sumnjam da će plaćati i budući hrvatski naraštaj.

Što se jugonostalgičara tiče, stvar je jasna: ljudi su se našli bez svoje zemlje, a slobodnu Hrvatsku nikada nisu i nikada neće prihvatiti kao svoju državu. Njih vodi čista osveta prema svemu što hrvatski diše.

Kada su u pitanju "antifašisti", stvar je malo složenija. Oni naprosto moraju vidjeti ustaše, jer, ako ustaša više nema, nezgodna će se pitanja okrenuti prema njima, poput bumeranga.

Ustaški poredak kao i pojedinci odavno su osuđeni. Partizanski zločinci i dalje mirno žive od novca koji izdvajamo svi mi. A istraživanje zlodjela koje su počinili mora se spriječiti po svaku cijenu. Pa je onda najbolje uvijek i svugdje u Hrvatskoj vidjeti ustaše, kako bi se narod stalno mogao podsjećati na to koliko su hrabri i u pravu bili "antifašisti", te je samim tim nemoguće da su činili zločine. Sve dok imamo ustaše na svakom koraku, "antifašisti" mogu mirno spavati.

Puhovski ili Pukovski?

Evo sam riješila baciti malo od svog dragocjenog slobodnog vremena kroz prozor (ili u kantu za smeće) i pročitati najnoviji članak Žarka Puhovskog na njegovom blogu.

Nekako mi se čini da je profesor Puhovski odjednom postao - Pukovski. Odnosno, da je jednostavno puknuo.

Dok je u najavljivanim pripremama svog svjedočenja u Haagu bio vrlo oprezan i radio si odstupnice na svakom koraku, ostavljajući si mogućnost da jednom, u budućnosti, objasni naciji kako je sve to krivo shvatila, u svom članku od tog opreza nije ostalo ništa.

Dakle, svi su krivi. Baš svi. Izuzev, naravno, haškog svjedoka optužbe, koji je radio isključivo po svojoj savjesti, što će za mene ostati zagonetka do kraja života. Mislim, to kako je istu uspio uopće pronaći.

Svi oni koji kritiziraju Puhovskog, ili su nepismeni desničari, ili raspirivači mržnje, ili ništa ne shvaćaju. Jer, da shvaćaju, bilo bi im jasno da je Puhovski veliki čovjek i da je uvijek u pravu.

Nije bitno što je taj njegov HHO, za vrijeme njegovog predsjednikovanja, bio sastavljen od

A Guardian?

Kao što sam na početku napisala, radi se o eminentnom britanskom časopisu. Britanskom. Ako se prisjetimo koliko je nevine hrvatske krvi ostalo na britanskim rukama kod Bleiburga, jasno da će članak nekog poput Slavenke Drakulić uvijek biti dobrodošao u Engleskoj.

Stoga, nije ni neobično ni zabrinjavajuće to što je njen članak objavljen u Guardianu.

Ono što nas doista treba brinuti je to, što je isti objavljen u Hrvatskoj.

nekih članova koji su intervjuirali sami sebe pod lažnim imenima. A sve posredno ili neposredno vezano za ovo svjedočenje. Kad je u pitanju HHO, svaka je njihova riječ istinita, čak i kad se lažno predstavljaju. Ako ne shvaćamo da je to lažno predstavljanje i veza sa Feralom ispravna, onda je krivica svakako na nama, ne na Puhovskom.

Ukoliko se ne slažemo s njegovim djelima i mislima, te naročito ukoliko ih osuđujemo, Puhovski će nas, citiram ga, strpati u „mržnjoljupce koji pišu prašumske komentare.“ Građansku inicijati-

vu koja je pokrenula pitanje njegove kompetentnosti na mjestu profesora na Filozofskom fakultetu nazvao je anonimnom i polupismenom. Pa evo, da ne bi po Puhovskom ostala anonimna, ja se toj inicijativi također pridružujem pod svojim punim imenom i prezimenom. Sada više nije anonimna. Istina, ostavši bez kvaziargumenta anonimnosti, Puhovski me još uvijek stigne optužiti za polupismenost, no nije da zbog toga neću moći noću spavati. I doista ne želim da mi eventualno dijete jednoga dana uči od čovjeka koji tvrdi da je Hrvatska počinila na svojim prostorima etničko čišćenje. Bit će prevelika da bi ju zanimale bajke, a premlada da joj netko pokušava uraditi lobotomiju, pa mi se čini da će joj biti bolje izbjegavati profesora Puhovskog i njegova predavanja.

Ne preza Puhovski ni nabacivati se na svoje kritičare nazivima poput „partijski profesionalci“ što je doista tragikomično kada dolazi iz pera čovjeka koji je 1971. svjedočio protiv mlade hrvatske inteligencije i nakon toga ostvario zavidnu akademsku karijeru.

A koliko je Puhovski doista sklon demokraciji najbolje govori činjenica da na tom istom svom blogu ne objavljuje komentare koji mu se ne sviđaju ili su upereni protiv njega. Kako sam isto čula sa više različitih strana, ostavila sam i ja jedan, potpuno pristojan i bez ikakvih uvredljivih riječi. Evo, ponovit ću ga i u ovom članku:

Zanima me, koliko izvještaji HHO-a uopće vrijede, nakon što je utvrđeno kako su članovi inter-

vjuirali sami sebe pod lažnim imenima, tko je sve bio financijer te nakon vaše izjave kako građu koju ste skupljali nikada nije bila predviđena kao dokaz u sudskom postupku.

A što se te inicijative za vašu smjenu tiče, mogu samo potpisati ljude koji su ju pokrenuli. Ja prva ne želim da moje dijete bilo čemu na fakultetu uči čovjek koji tvrdi da je Hrvatska izvršila etničko čišćenje na svojim prostorima. Bilo bi svakako zanimljivo za doznati, koliko toga još niste znali vezano za raznorazne djelatnosti HHO-a, kojemu ste dugo vremena bili predsjednik.

Suvišno je naglasiti da do časa kada sam započela s ovim člankom moj komentar nije objavljen na njegovom blogu.

I za kraj, da se ne bi zavaravali. Puhovski je u tom istom svom haaškom svjedočenju priznao da građu koju je HHO skupljao nije posve točna i da nikada nije trebala biti korištena u sudskom postupku. Dakle, da je Puhovski to htio, tu je činjenicu mogao izložiti na početku svog svjedočenja a ne pod unakrsnim ispitivanjem odvjetnika naših optuženih generala.

Ali je Puhovski o tome šutio, sve dok nije bio pritjeran uz zid.

Pa onda ne trebamo biti iznenađeni njegovom tvrdnjom da su efekti akcije Oluja bili jednaki efektima etničkog čišćenja.

Od koga je, drugo nije bilo ni za očekivati.

Zaštita ljudskih prava (Hrvati nisu uključeni)

Jedan od živih dokaza kako je stara komunistička garda ostala na svojim visokopozicioniranim mjestima su raznorazne nevladine udruge, civilna društva i tome slično.

Iste imaju predznak "hrvatska" ali čovjek ni s povećalom ne bi u njihovom radu mogao ugledati nešto prohrvatski.

Čini se da te udruge imaju samo jednu brigu, a to je kako se izboriti za što bolje pozicije jugonostalgicara i Srba.

Kao jedan u nizu može se pogledati primjer njihovog odnosa prema generalu Glavašu.

Dok je čovjek umirao od gladi u zatvoru, a kasnije i u zatvorskoj bolnici, njegova prava nisu

nikoga zanimala. U našim udrugama i civilnim društvima kao da je na snagu stupio zakon šutnje. Ili su moguće mišljenja da general Glavaš I nije imao neka prava, obzirom da je Hrvat i hrvatski branitelj, pa se za njega nije trebalo zauzeti.

No, ni šutnja nije bila dovoljna.

Čim je general Glavaš pušten da se brani sa slobode, "Bal vampira" je ponovno u akciji.

Građanski odbor za ljudska prava, predvođen Zoranom Pusićem, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava i Centar za suočavanje s prošlošću pokušali su sve što su mogli ne bi li Glavaša vratili u zatvor, da tamo na miru umre. Kada nisu uspjeli u tome, odlučili su da mu ne omoguće ni pošteno suđenje, pa se tako svaki put pojavljuju na ročištima, ne obazirući se na to što je njegov odvjetnik u više navrata tražio da ne budu prisutni.

Dakle, te udruge nisu tamo u ulozi suca, nisu porotnici, kako onda protumačiti njihove namjere? Moguće da pokušaju osporiti jedno od osnovnih ljudskih prava generalu Glavašu, pravo na samoobranu.

Također, možemo malo pogledati udruge B.A.B.E. koju predvodi gđa Sarnavka.

Ne bi li bilo logično da jedna udruga, koja svoje postojanje pravda brigom o ženama, pomogne Anni Getoš, koja je bila u nezavidnoj situaciji imajući protiv sebe savjetnika ministra, te njegove prijatelje u DORH-u i USKOK-u? Ili Anna Getoš za udruhu B.A.B.E. nije žena?

"Pomoć" je stigla u vidu najave tužbe protiv Anne Getoš od strane Sanje Sarnavke, koja ju je optužila za klevetu i neovlašteno snimanje.

Čovjek bi još shvatio tužbu za klevetu, ukoliko Sarnavka želi dokazati da nešto nije istina. No, tužba za neovlašteno snimanje? Što li je to, onako, ženski solidarno, predsjednica BABA doista izjavila, kada ju smeta snimanje?

Sudeći po pomoći koju je Anna Getoš dobila od Sarnavke i njene udruge, ženama neprijatelji doista nisu potrebni, sve dok BABE postoje.

Imamo i najnoviji primjer gdje se HHO oglosio povodom slučaja ravnatelja u Jagodnjaku, koji očito smatra da hrvatska djeca u hrvatskoj trebaju učiti na srpskom jeziku.

I, što radi HHO? Je li možda iskazuje brigu za tu djecu, kao i za njihove roditelje, kojima su povrijeđena njihova ljudska prava i to na jedan tako drastičan način?

Ne, HHO daje perfidnu izjavu kako se ne može tražiti nečija smjena na osnovu nacionalne pripadnosti.

Pa ako u ovom slučaju postoje dvojbe oko nacionalnosti, onda te dvojbe izaziva postupak HHO-a, koji je težište ovog slučaja prebacio na ravnateljevu nacionalnost, a ne na njegove postupke.

Jer, ljudi iz Jagodnjaka ne prosvjeduju zato što je ravnatelj Srbin, nego zato što silom tjera djecu da pohađaju nastavu na srpskom jeziku.

A možemo se i upitati gdje je bio taj HHO da zaštiti Anu Sigetac, samohranu majku u čiju se kuću na silu uselio taj isti ravnatelj za vrijeme srpske okupacije? Nekako se ne sjećam da se HHO ikada oglosio u tom pitanju.

Kada čovjek pomisli da sve te udruge mi financiramo iz proračuna, doista se može zapitati kome su one potrebne i što je uopće svrha njihovog postojanja.

U konačnici, najbolje čemu se čovjek može nadati je to, da nikada ne dođe u situaciju da postane predmet zanimanja neke od tih silnih udruga i centara.

Ne, ukoliko je Hrvat.

Dvostruka mjerila hrvatskog pravosuđa

Jučer je još jedan srpski zločinac postao nedostupan hrvatskom pravosuđu. Milan Stanković, jedan od optuženih za genocid u Mikluševcima, jednostavno je odšetao iz Hrvatske, što se shvatilo tek kada se isti nije pojavio pred sudom.

To je, naravno, bilo moguće zato što se BRANIO SA SLOBODE. Od njih 25 koliko ih je optuženo za ovaj zločin, najveći dio je nedostupan hrvatskom pravosuđu. No, Stanković i još njih osmorica bili su dostupni, ali nitko nije našao za shodno da im odredi pritvor, nego su svi pušteni da se brane sa slobode.

To je izuzetno zanimljivo kada se povuče paralela sa zatvaranjem generala Glavaša, za kojeg je pritvor zatražen, između ostaloga, radi mogućeg utjecaja na svjedoke i radi posebno teških okolnosti, jer se, kako kažu, radi o likvidaciji većeg broja civila.

Svjedoci su, naravno, svoje iskaze već odavno svi dali.

A u pitanju teških okolnosti, trebamo se svi upitati kako to da se zločin u Mikluševcima nije tretirao jednako? Kako to da se ubojstvo hrvatskih civila ne smatra zločinom sa posebno otegotnim okolnostima? Kakva su to dvostruka mjerila u našem pravosuđu, po kojima se hrvatski branitelji stavljaju u pritvor dok još čak niti optužnica nije bila podignuta protiv njih, a u isto se vrijeme srpski zločinci slobodno šeću Hrvatskom, iako su optuženi za potpuno istu stvar, ali se radi o pobijenim Hrvatima, a ne Srbima. Dapače, toliko slobodno šeću da mogu i otići kada im se prohtije i tako se pridružiti velikom broju koji su ubijali, palili i silovali po Hrvatskoj, ali su, eto, nedostupni hrvatskom pravosuđu. Što od prije, što iz razloga što Bajiću to izgleda nije bilo dovoljno bitno, ili možda nije imao dovoljno vremena da se tim malo ozbiljnije pozabavi.

Razumljivo, treba pošto-poto osuditi generala Glavaša, ipak je on hrvatski branitelj, a ne neki tamo nebitni četnik koji je poklao hrvatske civile.

Vjerojatno Bajić sve svoje vrijeme koristi kako bi svog krunskog svjedoka, Krunoslava Fehira, podučio kako da zapamti bar jedan svoj iskaz. Ništa neobično, s obzirom da ih je Fehir dao do sada nekoliko i svaki je kontradiktoran ostalima.

To nije Bajića puno zabrinulo, on je Fehiru jednostavno dao status krunskog svjedoka i time mu omogućio da može dati još jedan iskaz, koji će se jedini uzeti u obzir. Pa možda ovaj put zapamti što treba reći.

Naravno, taj status također Fehira štiti od svih progona, tako da ubojica, prema svom vlastitom priznanju, neće odgovarati za svoje dijela. Dapače, vjerojatno će nastaviti raditi u policiji kao što i radi sve ovo vrijeme.

S obzirom da se bliži turistička sezona, možda ne bi bilo loše da upozorimo turiste da nipošto ne staju ako ih zaustavlja prometni policajac. Nikada ne znaš da to možda nije Krunoslav Fehir, masovni ubojica (po svom priznanju) koji uz blagoslov našeg pravosuđa i naše Vlade radi u policiji koja bi inače trebala štititi ljude.

I, doista, tko je kriv generalu Glavašu što se borio na krivoj strani?

Pustimo na čas pitanje krivnje i nevinosti. O tome će odlučiti jedan viši, pravedni sud, što hrvatski sudovi sigurno nisu.

Slučaj Mikluševci i slučaj Glavaš šalju nam svima jasnu poruku.

Pa ako ste kojim slučajem hrvatski branitelj, a uz to ste se još uspjeli zamjeriti Sanaderu, jedino što možete uraditi jeste da promijenite naci-

onalnost i vjeru. I postanete Srbin pravoslavac, pa tako možda dobijete šansu kada vam namontiraju koji slučaj da se branite sa slobode.

Kao Hrvat i hrvatski branitelj najvjerojatnije nećete moći.

HHO iznad pravosuđa

Nekako mi se čini da su ovi iz HHO-a naprosto pomahnitali, mozak im se oteo kontroli i jednostavno više ne vode računa ni o tome što rade, ni što govore. Jedino u čemu su dosljedni to su pokušaji da se što više hrvatskih branitelja strpa u zatvore. Najbolji je primjer njihov bivši predsjednik, koji svoj posao upravo odrađuje u Haagu, svjedočeći protiv Hrvata kako uredno radi cijeli svoj život i proglašavajući pobjedničku akciju Oluja operacijom etničkog čišćenja.

No, da ni novi predsjednik HHO-a, kao i preostali članovi, ne zaostaju za bivšim predsjednikom, očigledno je iz njihovih današnjih izjava kojima su se obrušili na Vladimira Šeksa i njegovo svjedočenje u postupku protiv generala Branimira Glavaša.

HHO je ustvrdio kako je Šeks lažno svjedočio na istom, te traže njegovu ostavku na mjesto predsjednika Hrvatskog sabora.

Sad, ja se pitam tko je tu doista lud?

Je li lud samo HHO koji više ne zna što bi poduzeo od silne „ljubavi“ prema Hrvatskoj i Hrvatima? Čitam kako se Puhovski u svojim svjedočenjima stalno poziva na „neke koji su mu izjavili to

i to“ i nikako da shvatim, od kada se tako nešto na sudu uzima kao relevantan iskaz? Ili možda samo na haaškom sudu to prolazi, budući da im je sve ostalo palo u vodu. To se inače naziva svjedočenjem iz druge ruke i nije prihvatljivo sudu, al izgleda da jeste kada su u pitanju optuženi hrvatski generali.

Dok su se ti isti generali borili za Hrvatsku, Puhovski naokolo putovao i prodavao maglu, te pisao raznorazne članke i knjige, koje bi najbolje poslužile u biblioteci ex Jugoslavije. Samo što nje više nema, pa smo mi Hrvati osuđeni na to da nas njezini štovatelji i ljubitelji bombardiraju ovakvim djelima.

Dakle, je li možda taj Puhovski bio na mjestu događaja, pa da može svjedočiti, il je negdje u podrumu sastavljao skice za neka buduća svjedočenja, uz parolu „svi ćete mi vi jednoga dana platiti za rušenje Jugoslavije“? Mogu li, npr, isto tako ja svjedočiti na tom haaškom sudu i izjaviti kako sam od deset različitih izvora čula da je Puhovski najavio kako će lagati u svom svjedočenju? Bi li bi i moj iskaz uzeo kao relevantan, a bio bi dan po potpuno istom principu po kojem je i Puhovski dao svoj, iz druge ruke. Nekako sumnjam u to. Prije vjerujem da bi me „zaboravili“ pozvati da svjedočim.

Da se vratimo na Šeksa i njegovo svjedočenje. Je li Šeks govorio istinu ili nije, nikako nije posao HHO-a da utvrdi, nego posao hrvatskog pravosuđa. Bar je tako u zemljama gdje pravosuđe doista postoji kao takvo i odrađuje svoj posao kako treba. Dajući ovakve izjave, HHO se svrstao negdje iznad tog hrvatskog pravosuđa, kakvog god ono bilo. Izgleda su pobješnjeli jugovampiri zaboravili da se na to isto pravosuđe non-stop

pozivaju kada treba zatvoriti nekog branitelja, ili otvoriti neki novi sudski proces protiv nekog Hrvata. Dok to rade, za njih je pravosuđe u redu. Ali kada netko da iskaz koji ne ide u korist njihovim tvrdnjama, e, onda je stvar bitno drugačija.

Onda se više ne pozivaju na pravo i pravnu državu, nego se nalaze za mjerodavnim sami uzeti u ruke vjerodostojnog nečijeg iskaza i proglašavati ga lažnim. Dakle, kada se sudi Hrvatima, onda je to pravosuđe u redu i treba ga poštivati. No, ako iskazi svjedoka ne pogoduju optužbi, onda se to isto pravosuđe jednostavno treba ignorirati i „veličine“ iz HHO-a će nam govoriti tko na sudu laže, a tko govori istinu. Nevjerojatno.

Nikada nisam mislila da će ikada doći dan kada ću se složiti s nekom Šeksovom izjavom, ali se s ovom današnjom slažem u potpunosti. Doista je riječ o besprizornom pokušaju besprizorne skupine ljudi da uzme pravdu u svoje ruke.

I pri tome ne prezaju ni pred tim da rade očiti medijski pritisak na pravosuđe, te čine upravo ono za što su optuživali sve druge godinama.

A to što HHO tvrdi kako je Šeks svojim svjedočenjem osramotio Hrvatsku u cjelini, zanima me, u ime kojih to Hrvata govore?

Jer, ako je nešto sramotno za Hrvatsku i Hrvate, onda je to upravo HHO i njegov način rada.

Nakon svega što smo od HHO-a doživjeli, ne treba nam druge sramote u idućih sto godina.

Čiju je Hrvatsku Šeks osramotio svojim svjedočenjem, prema HHO-u? Moju Hrvatsku svakako nije.

Ali da je njegovo svjedočenje nanijelo gadan udarac jugonostalgicima i četničkim zločincima koji su za vrijeme Domovinskog rata harali po toj, mojoj Hrvatskoj, to sigurno. Pa bi stoga bilo dobro kada bi HHO konačno prestao govoriti u ime Hrvatske i Hrvata i počeo govoriti u ime onih koje doista godinama zastupa.

Gdje se, uz najbolju volju, ne bi mogli pronaći ni H od Hrvatske i Hrvata.

Od suca Mrčele s ljubavlju

Jučer je sudac Martin Mrčela, predsjedavajući sudskog Vijeća u procesu protiv generala Mirka Norca i Rahima Ademija suspendirao hrvatske zakone na 8 dana.

Naravno, samo u onom dijelu koji se tiče srpskih ratnih zločinaca.

S obzirom da se na spomenutom suđenju nije pojavio potreban broj svjedoka protiv naših generala, sudac Mrčela je poručio: "Kako bi osigurala dolazak svjedoka zločina u Medačkom džepu, hrvatske vlasti garantiraju im punu zaštitu i slobodu od eventualnog kaznenog progona".

Radi se ili o već osuđenim srpskim ratnim zločincima, ili o onima koji se ne usuđuju pojaviti u Hr-

vatskoj iz straha od kaznenog progona, sigurno zato što su sadili cvijeće po našoj zemlji za vrijeme rata.

No, vjerojatno u strahu da ni ovakav ljubazan poziv neće biti dostatan da ljudi koji su palili i ubijali po Hrvatskoj dođu svjedočiti protiv onih koji su se trudili da ih u tome zaustave, postoji i dodatak: Za sve koji žive u Srbiji ili BiH, a ne žele dolaziti u Hrvatsku, osigurat će se svjedočenje putem videolinka.

Možemo se s pravom upitati kakvo je to uopće suđenje, na kojem se kao svjedoci optužbe pozivaju srpski ratni zločinci. Suđenje, na kojem se kao relevantna svjedočenja uzimaju izjave onih

koji bi, da u Hrvatskoj doista postoji pravna država, odavno trebali biti osuđeni i zatvoreni.

Da je naše Državno odvjetništvo uložili toliko napora da iste pronađe i uhiti kao što se sada ulaže da ih se dovede kako bi svjedočili protiv naših generala, svoje bi svjedoke optužba dovela iz zatvora.

No, očito je puno bolje u zatvor strpati hrvatske generale, poput generala Norca ili generala Glavaša, a srpske ratne zločince dovoditi pod punom zaštitom uz sva moguća obećanja da im se ništa neće dogoditi, kako bi svjedočili protiv njih.

Ukoliko ni ovaj poziv ne upali, bilo bi zanimljivo doznati hoće li im se u zamjenu za svjedočenje možda ponuditi novac, vila u inozemstvu ili možda po koja zlatna poluga, tako omiljena među hrvatskim političarima.

Živimo li mi doista u Hrvatskoj?

U onoj Hrvatskoj za koju smo se borili i bili spremni umrijeti?

Sudeći po ovakvim procesima, mi smo tu Hrvatsku samo sanjali.

A probudili smo se u Velikoj Srbiji.

Hitler iz našeg kažuna

Kako se nesmetano može zlorabiti moć koja se dobije putem mandata, najbolje nam je pokazao posljednjih dana Damir Kajin. Koji koristi svoj položaj saborskog zastupnika kako bi progurao izvaninstitucionalno svoju političku volju.

Riječ je, naravno, o zabrani održavanja koncerta Marka Perkovića Thompsona. Koji istina, ne bi smio biti zabranjen ni po jednom zakonu, ali tko se još u Hrvatskoj drži zakona, ako je već ugrabio saborsku fotelju?

Ovdje imamo situaciju da:

1. Postoji pjevač Marko Perković, koji je slobodan građanin, nema zabranu javnog nastupanja i ne radi ništa protuzakonito, uredno se i legalno bavi svojim poslom

2. Postoje ljudi koji rade u M. Perkovićevom timu: prateći glazbenici, manageri, scenski radnici,

vozači, itd. više od stotinu ljudi koji radeći prehranjuju svoje obitelji

3. Postoji izdavačka kuća Croatia Records koja ima financijski interes od promocije albuma M. Perkovića

4. Postoje organizatori koncerta: vlasnici prostora koji na komercijalnoj osnovi ustupljaju prostor M. Perkoviću pri čemu ostvaruju financijsku dobit

5. Postoje i javni korisnici, a to su lokalni i državni proračun, koji uprihodeju sredstva od koncerta

6. Postoji Thompsonova publika, a da se ne radi o malom broju dokazuju svi do sada održani Thompsonovi koncerti.

Sve u svemu, radi se o cijelom nizu poslovnih odnosa od kojih živi nekoliko stotina ljudi, i koji su

normalni u normalnoj pravnoj i demokratskoj državi. Niti jedna od aktivnosti koje se pojavljuju u cijelom sustavu nije protuzakonita, što znači da je DOZVOLJENA.

Ali ... postoji i Damir Kajin, čovjek koji više od 10 godina živi na grbači poreznih obveznika kao saborski zastupnik, koristi nebrojene privilegije, ostvaruje cijeli niz privilegiranih kontakata, jednostavno zlorabljuje položaj za koji je dobio mandat, i uz pomoć njih djeluje u pravcu neodržavanja koncerata, i na taj način oštećuje i članove tima M. Perkovića, i vlasnika prostora, i diskografsku kuću, i publiku itd.

I, ono što je najbitnije: Kajin zlorabi svoju političku moć kako bi Hrvatsku ponovno poveo u

mračno doba u kojem danas postoje zabranjeni pjevači, a sutra zabranjene knjige, zabranjeno izražavanje mišljenja, a preksutra neki novi centri za preodgoj, poput Golog otoka. Doba, u kojem će naši potomci kriomice pjevati Vilu Velebitu, da ne bi poput nas, za isto dobili palicom po leđima i zatvor.

Ova zabrana koncerta MP Thompsona neodoljivo podsjeća na vremena u kojem su nacisti spaljivali neželjene knjige, u pokušaju da ugase svaku misao koja je u suprotnosti sa njihovom doktrinom. Samo što danas, umjesto Hitlera, imamo Damira Kajina, koji se smatra, isto poput Hitlera, prozvan da određuje koje se pjesme smiju a koje ne slušati, te koji glazbenici mogu održavati koncerte a koji ne.

Možda se kao sljedeće Kajinu neće svidjeti pjesma "Ustani bane" pa ćemo umjesto nje svi po Kajinovo naredbi morati pjevati "Druže Damire mi ti se kunemo"?

Da u Hrvatskoj demokracija i sloboda izražavanja uglavnom postoji samo na papiru, opće je poznata stvar. Ono što je novo to je da se više od javnosti ni ne pokušava sakriti da demokracije nema.

Sve dok smo spremni to podnositi, šutke i povijenih leđa, raznorazni Kajini koji žive od onoga što mi plaćamo nalazit će se pozvani da hrvatskom narodu određuju što i koga će slušati, a kako je krenulo, moguće i što smijemo a što ne govoriti.

Možda ne bi bilo loše da svi zamislimo nad tim i upitamo što se dogodilo sa onim - „Ne slažem se s tvojim mišljenjem, ali ću do smrti braniti tvoje pravo da ga kažeš?“

Hitler se s navedenim nikad ne bi složio. Kako vidimo, ne slaže se ni Damir Kajin.

Zid boli

Mile Prpa

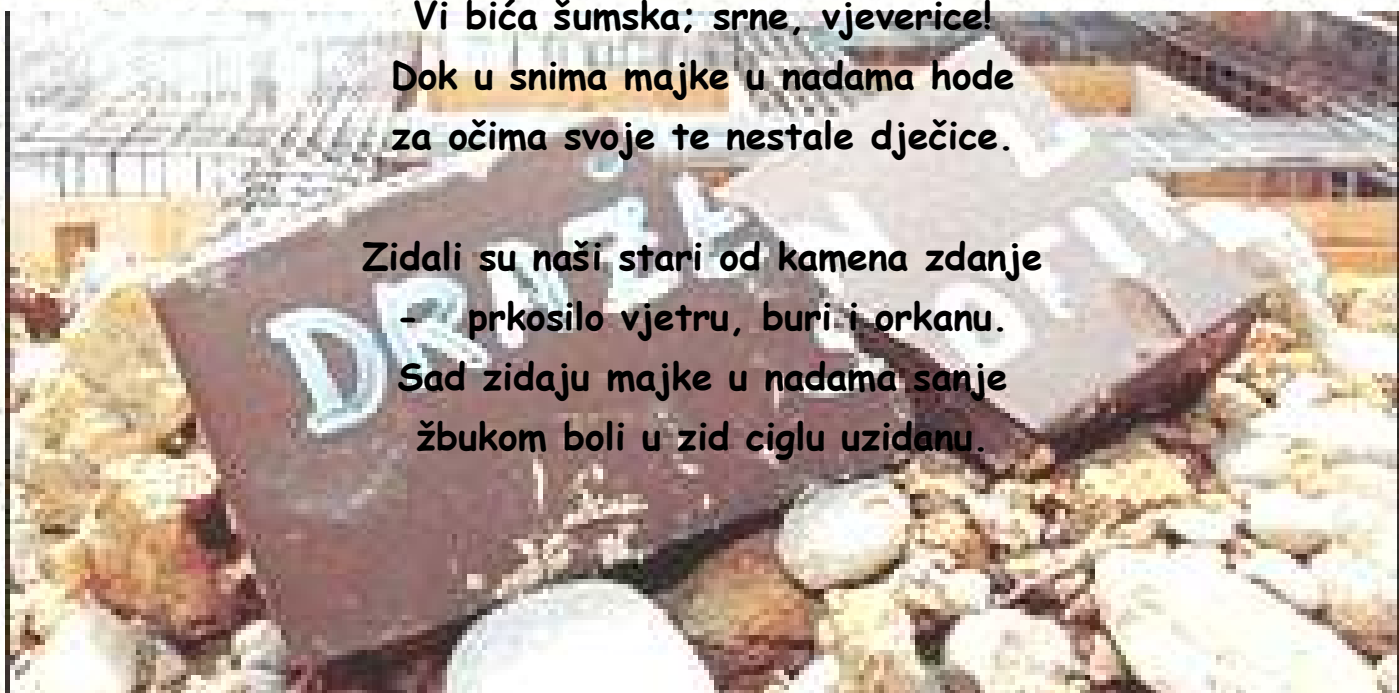
Zidali su naši stari u vremena stara,
od kamena zdanja za vjekove duge.
Sad zidaju majke grada Vukovara
zid plača od cigli boli i tuge.

Ne plačite šume, vi Dunava vali!
Ne plačite, vjetri, rascvatom ruža,
za nama što smo tada nestali i pali
- dok mati i žena traže - sina i muža!

Ne plačite, breze i vi vitki bori,
dok Hrvatska rane mučenika vida!
Ne plači, nebo, već zvijezdama gori
noću - nad zidom plača, nad tugom zida.

Ne plačite ptice; grlice i rode!
Vi bića šumska; srne, vjeverice!
Dok u snima majke u nadama hode
za očima svoje te nestale dječice.

Zidali su naši stari od kamena zdanje
- prkosilo vjetru, buri i orkanu.
Sad zidaju majke u nadama sanje
žbukom boli u zid ciglu uzidanu.

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

e-mail: hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.laudonovgaj.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta

Izlazi subotom

Nakladnik:

Poslovna savjetovanja Dragun d.o.o.

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.

za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković